

1

ตะวัน

“เขานี้เป็นเขารวันที่สิบแล้วนะครับตะวัน”

ผมไม่ตอบอะไรพี่ปอ ได้แต่ยิ้มและพยักหน้า

“นี่ตะวัน ว่างไหมครับ”

ต้องวางอยู่แล้วสิ ผมรีบมาวอร์ดตั้งแต่ตีห้า รววนให้เสร็จ
เคลียร์เวลาเจอพี่ปอนี้แหละ ผมพยักหน้าไปอีกที

“นั่นไปกินกาแฟกันนะ พี่เลี้ยงเอง”

ผมพยักหน้าอีกที แล้วเดินออกนำเขาไปที่โถงลิฟต์หน้าวอร์ด
กดปุ่มลง

“แล้ว...ตะวันรู้ใช่ไหมครับ ว่าวันนี้พี่จะพูดอะไร”

ผมหันไปสบตาพี่ปอ เขาเดินเข้ามาประชิดตัวผมมากขึ้น จมูก
เราสองคนแทบจะเกยกันอยู่แล้วตอนที่เขาถาม ผมเสตามองไปทาง
ด้านอื่น แต่พยักหน้าตอบกลับซ้ำๆ

วินาทีนี้มาถึงแล้วสินะ

วินาทีสำคัญของชีวิตผม

คือ...จะเล่ายังไงดีล่ะ

เท่าความยาวหน่อยก็แล้วกันนะ

เริ่มจากเล่าเรื่องพี่ปอ กับ ผมสมัยก่อน ก็แล้วกัน

พี่ปอ นักศึกษารุ่นพี่ คณะทันตแพทยศาสตร์สุตเท่ ที่ผม
ได้แต่แอบมองตอนสมัยเรียนหมอ แม้จะเรียนคนละคณะ แต่ตึกก็
ติดกัน และชื่อเสียงความหล่อของเขาก็กระจายมาถึงฟากตึกคณะ
แพทย์ เขาเป็นผู้ชายที่ผมมองว่าไกลสุดเอื้อมมาตลอด และตัดสิน
ใจพบความหวังที่จะไปยืนอยู่ข้างๆ เขาตั้งแต่ตอนผมขึ้นปี 4 และ
พี่เขาเรียนจบไปเป็นทันตแพทย์ใช้ทุน ตอนนั้นได้ข่าวแว่วๆ ว่า
พี่เขามีแฟนเป็นสจ๊วต

นั่นละ คือตอนที่ผมตัดใจ

ผ่านไปหลายปี ผมเรียนจบหมอ ออกไปใช้ทุน แม้จะมีคน
เวียนผ่านเข้ามาในชีวิตบ้าง แต่ก็ไม่มีใครอยู่ได้นานพอจะสร้างเป็น
ความสัมพันธ์ได้ ชีวิตแพทย์ใช้ทุนมันยุ่งนะคุณ ทำงานก่อน
พระอาทิตย์ขึ้น และออกจากโรงพยาบาลหลังพระอาทิตย์ลับขอบ
ฟ้า คืนไหนอยู่เวรก็คือยาวนานสว่างคาตา ก่อนจะลุยทำงานต่อจน
ค่ำมืดอีกรอบ

ทำให้ชีวิตแพทย์ใช้ทุนสามปีของผม อุดมไปด้วยความรู้และ
ประสบการณ์โชกโชนทางการดูแลคนไข้ แต่ไม่เคยได้สัมผัสความรัก
และความสัมพันธ์ใดๆ ทั้งสิ้น ว่างก็กิน นอน ดินหน่อยที่หลังๆ โรง
พยาบาลมีสวนสุขภาพออกกำลังกาย ผมเลยได้รับอานิสงส์ โดน
เพื่อนลากให้ไปออกกำลังกายด้วย ไม่อย่างนั้นคงได้อ้วนป่องกลิ้ง
ไปตรวจคนไข้แน่ๆ

สิ้นสุดชีวิตแพทย์ใช้ทุนสามปี ผมก็กลับมาสู่รั้วโรงเรียนแพทย์

ในกรุงอีกครั้ง เพื่อเรียนต่อเฉพาะทาง และนี่ละ ที่เส้นเรื่องระหว่าง
ผมกับพี่ปอกกลับมาบรรจบกันอีกครั้ง

“น้องตะวันครับ น้องตะวัน”

“... ..”

“น้องตะวัน จำพี่ได้ไหม”

“... ..”

“พี่เิง พี่ปอเิง จำได้ป่าว?”

“... ..”

“เราสองคนเป็นสตาฟฟ์สวัสดิการด้วยกัน ตอนงานกีฬาเข้
กับเชียร์ของมหา'ลัยเิง อะเไรจำพี่ไม่ได้เหรอ ตอนนั้นยังออกจะสนิท
กันอยู่เลย พี่ยังพานายช้อนจักรยานเินม.”

ผมรีบพยักหน้า ไม่ใช่ว่าจำไม่ได้เะ แต่ตอนนั้นมันกำลังเิน
อยู่ต่างหาก ใครจะเินกันละ เขาจำผมได้ด้วย ผมต่างหากที่ควร
จะเป็นฝ่ายเข้าไปถามพี่เขาว่า พี่จำผมได้ไหม

แต่กลับเป็นพี่ปอที่เินฝ่าฝู่งแพทย์ประจำบ้านเข้าใหม่สี่สิบ
ห้าสิบคนตรงมาที่ผม จะไม่ให้ปลื้มให้เินได้เิงเิหวละคุณ ผมจ้เิน
ตัวเิงจนกระทั่ง นาเีย เพื่อนรักต้องเิงศอกกระทุ้งนั้นละ กาย
ละเียดถึงกลับเข้ามาประทับในกายหยาบอีกที

“เอ่อ... พี่ปอทำงานที่เินเิหวเครับ”

“อ้อ พี่เป็นสตาฟฟ์ที่เินเิหวเครับ แก่เิหวเะ”

“เิหว... ไม่เินแกเิหวเครับ พี่ปอดูไม่เปลี่ยนไปเิหวตั้งแต่ตอน
เรียน”

“เิหว พี่ไม่เปลี่ยนไปเิหวเหรอ ขอขอบคุณเะ แต่...”

เขาเิหวรรคนิดหนึ่ง ก่อนจะยี้มละไม่ให้ผม

“แต่...ตะวันเปลี่ยนไปนะ น่ารักขึ้นกว่าตอนเรียนเยอะเลย”

ณ ตอนนั้น ผมจินตนาการอะไรไม่ถูกแล้ว ตัวอยู่นิ่งๆ หน้าก็นิ่ง แต่ในใจจริง ๆ นี่ลึกลับมากมายนะ เหมือนในหัวมีงานเทศกาลโอบัง+สงกรานต์+ตรุษจีน เกิดขึ้นพร้อมๆ กันอยู่ในหัวผม ประมาณนั้นแหละ

“ที่จริงพี่ก็ไม่ใช่สตาฟฟ์ฝ่ายแพทย์หรอกนะ แต่เขาเกณฑ์มาให้ช่วยต้อนรับน้องๆ แพทย์ประจำบ้านใหม่ที่เข้ามา ดีใจมากนะที่ได้เจอตะวัน พี่เห็นเราแต่ไกลแล้วแต่ไม่แน่ใจ เลยเข้ามาดูใกล้ๆ ก็เราน่ารักขึ้นขนาดนี้นี่นา”

“แหมมมมมม นี่หนูก็ยืนอยู่ตรงนี้ด้วยนะคะ ใจคอพี่ปอจะจำได้แต่ตะวันคนเดียวหรือ หนูใจ จำได้ป่าว?”

นาเดียเพื่อนรักที่ยืนเป็นอากาศธาตุอยู่ข้างๆ ผมสັกพัค เริ่มทนไม่ไหว

“เอ่อ สวัสดีครับน้อง...” พี่ปอหรีตาดูชื่อที่ปักบนอกเสื้อของนาเดีย

“น้อง วรุฒ แหมมม จำได้สิครับ ก็ว่าอยู่หน้าคั่นๆ”

“ไม่เอาสิพี่ ไม่เรียกชื่อจริง ต่อไปนี้เรียกหนูว่านาเดียนะพี่จริง ๆ ชื่อเล่นชื่อน้อย แต่หมอดูบอกว่าคำว่า NOT มันไม่เป็นมงคลผู้ชายไม่เข้า น้องเลยเปลี่ยนเป็นนาเดีย”

“ฮ่า ฮ่า ฮ่า ไอเดียดีนะครับน้อง...เอ่อ นาเดีย”

พี่ปอดูลึกลับเล็กน้อยก่อนจะเรียกชื่อเพื่อนผมว่า...นาเดีย
อย่าว่าจั่งนี้เลยนะ ผมยังลึกลับเลย

พี่ปอหันกลับมาทางผม

“เดี่ยวพี่ไปที่คลินิกทันตกรรมต่อแล้วนะ นายอยู่เวิร์ดไหนนะ”
ผมนึกชั่วคราว เพิ่งเช้าวันแรกปฐมนิเทศเสร็จไปตะกี้ี้ ยังไม่ได้

เดินไปดูวอร์ดเลย ตารางงานก็เพิ่งได้รับแจกมา เลยยังจำไม่ได้
“เอ่อ...อายุกรรมหญิง สามัญ 2 ครับ” ไม่น่าจะจำผิดนะ...ผมว่า
ฟิปอพยักหน้า “อ้อ! มาเรียนเมดนี่เอง แล้วนี่เที่ยงจะว่างไหม
ครับ ถ้าว่าง เดี่ยวเที่ยงๆ ฟิรไปกินข้าว”

ผมส่ายหน้า “ยังไม่รู้เลยอะว่างานจะเป็นไบบ้าง คนไข้จะเยอะ
ไหมก็ยังไม่รู้ นี่ยังไม่ได้ on service note สักแผ่นเลยฟิ ไหนจะต้อง
รับเวรอีกด้วย”

ฟิปอหยิบมือถือขึ้นมาจากกระเป๋าทางเกง

“งั้นฟิขอไลน์กับเบอร์เราไว้ก่อนได้ไหม จะได้คุยกันได้ไง”

หลังจากเมมเบอร์ผมเสร็จฟิปอก็ยิ้มละไมอีกที ก่อนจะเดิน
ขึ้นบันไดเลื่อนไปชั้น 2 ของโรงพยาบาล ผมมองตามไป นั้น...แผนก
ทันตกรรมอยู่ตรงนั้นนั่นเอง ดีละ อย่างน้อยก็รู้แล้วว่าฟิปอทำงาน
ตรงไหน

“ไหน อะไรยังงี้ ทำไมแกไปสนิทอะไรกับฟิปอเดือนคณะ
ทันตะ”

นาเดียเอาศอกมากระทุ้งผมอีกเป็นครั้งที่สอง

“อดีตโปรของฉันแหละแก สนิทกันตอน...ทำกิจกรรมอะ”

ผมหันไปตอบ ใจคอยังคงไม่อยู่กับเนื้อกับตัว เทพบุตรที่ผม
ได้แต่แอบมองไกลๆ จำผมได้ แล้วยังชมด้วยว่าผมน่ารัก ทุกอย่าง
เกิดขึ้นปุบปับ แถมเขายังขอเบอร์และไลน์ไว้อีกต่างหาก นี่ผมไม่ได้
ฝันไปใช่ไหมเนี่ย

“โบราณมากกก ใช้คำว่า ‘โปร’ นี่ฉันลืมคำนี้ไปตั้งแต่สมัยอยู่
ปี 4 ปี 5 นู่นแล้วนะ”

นาเดียกลอกตากับลมกับแล้งด้วยความหมั่นไส้ผม

ดิง! เสียงข้อความเข้า ผมรีบหยิบมือถือขึ้นมาดู

และนาเดียก็ไม่ปล่อยโอกาส ยื่นหน้าเข้ามาดูด้วย
 สติกเกอร์รูปหมีบราวน์ ตาเป็นหัวใจ ส่งมาให้จากฟี่ปอ
 “ดีใจที่ได้เจอตะวันตกอีกทีนะคะ หวังว่าเราจะสนิทกันมากขึ้น
 นะ”

“อ้าว! อ้าว! ยิ้มเข้าไป ยิ้มเข้า นี่แก ไปได้แล้วแก แยกย้าย
 กันไปเวิร์ดแล้วเริ่มงาน แกไปอายุรกรรม ฉันไปกุมารเวช แล้วอย่า
 มัวแต่ปลื้มเรื่องฟี่เขาจนลืมฉันล่ะแก” แล้วนาเดียก็ออกเดิน กิ่งลาก
 กิ่งจุงผมที่ยังตกอยู่ในภวังค์ไปทางโถงลิฟต์เพื่อเริ่มงานประจำวัน
 ของแพทย์ประจำบ้าน

ดูท่าว่า...การเรียนเฉพาะทางที่นี้สามปี
 มันจะมีเรื่องดี ๆ มากกว่าแค่ได้เรียนแล้วละ

“น้องตะวันตกมีแฟนไหมครับ”

ฟี่ปอถามตอนที่อาหารในจานเราสองคนพร่องไปคนละครึ่ง
 หลังจากเริ่มงานแพทย์ประจำบ้านมาได้สามเดือน ผมก็เริ่ม
 ปรับตัวกับงานและโรงพยาบาล รวมถึงตารางงานกับการเรียนที่
 แสนหนักได้ พร้อม ๆ กับการไต่ระดับขึ้นเรื่อย ๆ ของความสนิทสนม
 กันระหว่างผมกับฟี่ปอ

เราสองคนมักจะมากินข้าวเย็นด้วยกันบ่อย ๆ เนื่องจาก
 สถานภาพที่ต่างคนต่างอยู่ ผมเป็นแพทย์ประจำบ้าน ฟี่ปอเป็น
 อาจารย์ทันตแพทย์ ทำให้การปลีกตัวมากินข้าวกลางวันด้วยกัน
 แทบจะเป็นไปไม่ได้เลย

มีก็แต่มื้อเย็นหลังหกโมงนี่แหละ ที่คลินิกทันตกรรมในเวลา
 ปิดแล้ว และผมส่งเวรเสร็จแล้ว ถ้าวันไหนที่ผมไม่อยู่เวร และฟี่ปอ
 ไม่ต้องอยู่คลินิกนอกเวลา เราจะมีที่นั่งกินข้าวด้วยกัน ไม่อย่างนั้น

ผมก็รอกินข้าวกับนาเดีย

ที่จริงวันนี้ผมนัดนาเดียกินข้าวเย็นนะ เพราะตามตาราง พี่ปออยู่คลินิกนอกเวลา แต่พอหกโมงเย็นเขากลับมารับผมที่หน้าเวิร์ด บอกว่าเลิกไปแล้ว อยากกินข้าวเย็นกับผม เลยต้องโทรไปเลื่อนนัดนาเดียก่อน แล้วลงไปกินข้าวกันง่ายๆ ในโรงอาหารโรงพยาบาลนั่นละ

“...พี่ปอถามทำไมเหวอครับ”

เขารู้อยู่แล้วว่าผมไม่มีแฟน แต่เขาถามมา ผมก็ต้องรับลูกกลับ และการรับลูกกลับของผมคือการหยอดคำถามกลับไป คุณอาจจะรู้สึกว่ามันซ้ำซากจำเจ แต่เชื่อเถอะ มันคือการละเล่นเอาเถิดเจ้าล่อ อย่างหนึ่ง ผมบอกไม่ถูกเหมือนกันนะว่าทำไม แต่รู้สึกเหมือนเป็นขั้นตอนหนึ่งของการจีบกันไปมา

“ก็พี่อยากรู้ไงครับ”

“แล้วพี่ปอล่ะครับ มีแฟนไหมครับ”

“...พี่เลิกกับแฟนมาสักพักแล้วครับ”

ผมรู้อยู่แล้วด้วยว่าเขาเลิกกับแฟนมาสักพักแล้ว ในเฟซบุ๊กสเตตัสของเขาเป็นโสด ก่อนหน้านี้นะเขา in relationship กับคนคนหนึ่ง ซึ่งผมก็ไม่ได้สนใจเหวอ อย่าเข้าใจผิดนะ ผมไม่ได้เป็นสตอลก์เกอร์ ผมแค่ปลื้มพี่เขาเท่านั้นเอง การตามดูเฟซบุ๊กของเขาเป็นเรื่องปกติ นี่นา...ใช่ไหม

“ดีเนอะ พี่ก็โสด นายก็โสด”

พูดจบพี่ปอก็ยิ้มๆ ไม่พูดอะไรต่อ

“ดียังไงเหวอครับ”

ผมแก้งถามกลับไปอย่างนั้นแหละ

คุณรู้ไหม ช่วงเวลาไหนของความสัมพันธ์ที่ดีที่สุด?

ก็ไฉ่ช่วงเวลาที่คุยๆ กัน จิบๆ กัน ต่างคนต่างรู้อยู่ในใจว่า อีกฝ่ายก็มีใจให้กัน แต่ยังไม่ได้ถึงจุดที่เอ่ยปากขอเป็นแฟนกัน นั่นแหละ คือช่วงที่ดีที่สุด อย่าเพิ่งอ้าปากเถียง ขอให้ย้อนกลับไป คิดถึงประสบการณ์ที่ผ่านมาก่อน ค่อยๆ นึกดีๆ แล้วคุณก็จะรู้ว่าที่ ผมพูดนะจริง

และตอนนี้ผมกับพีปอก็อยู่ในจุดนี้แหละ

“พีปอเล็กกับแพน น่าจะเป็นเรื่องที่ไม่ดีมากกว่านะชะ แถม ผมเองก็ไม่มีคนเอา ไม่มีคนจีบด้วย นี่เอาจมารวมกันผมว่าน่าจะเป็นเรื่องที่ไม่ดีมากกว่าอะ”

อ๊ะ... ยอมรับก็ได้ว่าผมจงใจขี้แบบใส่มารยานิดนึง เพื่อ กระตุ้นให้พีปอพูดประโยคสำคัญออกมา

“ก็...” พีปอไม่ได้พูดต่อ แต่ก้มลงไปหยิบซองกระดาษสีน้ำตาล แบบซองเอกสารราชการ ยื่นส่งให้ผม “อ๊ะ พี่อยากให้ตะวันเอา ของนี้ไปครับ”

“หืม? นี่อะไรเหออะ” ผมรับซองมา ทำท่าจะเปิดออกดู

“อย่าเพิ่งเปิดครับ ฟังพี่อธิบายก่อนนะ” พีปอยื่นมือมากุมมือของผมไว้

“ในนี้มีจดหมายอยู่ทั้งหมดเก้าซอง มีเลขกำกับไว้แล้วนะครับ พี่อยากให้ตะวันเปิดอ่านวันละ หนึ่งซองเท่านั้น ห้ามเปิดเกินกว่านั้น นะครับ อย่าลืมนะ วันละซอง”

ผมแฉ้มซองดู ข้างในนั้นมีซองจดหมายสีขาวเก้าซองอยู่ในนั้นจริงๆ มีเลขกำกับไว้ที่มุมบนขวามือ ผมเงยหน้าขึ้นมาสบตากับ พีปอ

“ระหว่างนี้เก้าวัน เราอย่าเพิ่งเจอกันนะครับ พี่อยากให้ตะวัน มีเวลาอ่าน และคิดให้ดีกว่า ก่อน แล้วเช้าวันที่สิบหลังจากจดหมายหมด

“พี่จะไปเจอตะวันตกเองนะครับ”

ที่จริงผมอยากจะโพล่งตอบเขาไปเลยว่า “ไม่ต้องสนใจจดหมาย แก้วบับอะไรนั่นหรอก ไม่ต้องรอถึงเช้าวันที่สิบด้วย ผมพอจะรู้อยู่แล้วว่าพี่ปอจะพูดอะไร ผมตกลง ไม่เห็นต้องรอให้มันถึงแก้ววันอะไรนั่นเลย ถ้าเรารู้สึกดีต่อกันอยู่แล้ว จะรอเพิ่มไปอีกทำไมตั้งแก้ววันสิบวัน

แต่เออ...นี่คือการขอเป็นแฟนในแบบฉบับของพี่ปอที่เขาตั้งใจทำ ถ้าผมจะเป็นแฟนเขา จะเป็นส่วนหนึ่งของชีวิตเขา ผมก็ต้องเล่นตามน้ำทำตามที่เขาพี่ปอต้องการหน่อยถึงจะถูก อีกอย่างมันก็โรแมนติกดีใช่มั้ยคะ ค่อย ๆ เปิดอ่านจดหมายทีละวัน ทีละวัน

คิดได้อย่างนั้น ผมจึงยิ้มและพยักหน้าให้เขา

“งั้นพี่ไปก่อนนะครับ พอพี่เดินออกไปแล้ว นายค่อยเปิดซองแรกอ่านนะ แล้วเช้าวันที่สิบเจอกัน”

แล้วพี่ปอก็ลุกออกไปจากโต๊ะ ผมรอจนเขาเดินพ้นประตูโรงอาหารไปแล้ว ถึงได้เปิดซอง แล้วหยิบจดหมายฉบับแรกขึ้นมาเปิดอ่าน

พี่ชอบตะวันตกนะครับ

ดีใจมากที่เราได้กลับมาเจอกัน

นี่ถ้าไม่ติดว่านั่งอยู่กลางโรงอาหารของโรงพยาบาล ผมคงลุกขึ้นเดินไปแล้ว ดีว่าสติสัมปชัญญะยังพอมีอยู่ แล้วร่างกายก็แทบจะไม่เหลือแล้วหลังจากทำงานบนวอร์ดมาตลอดทั้งวัน

ผมพลิกดูอีกหน้าของจดหมาย ไม่มีข้อความอะไรเพิ่มเติม “วันแรก ก็คงมีแค่สองประโยคสินะ” ผมบอกกับตัวเอง แล้วก็พับ

จดหมายเก็บกลับเข้าซอง หย่อนลงช่องใหญ่สีน้ำตาลอีกครั้ง ใจหนึ่งก็อยากจะหยิบทั้งเก้าซองออกมาอ่านให้มันรู้แล้วรู้รอดไปเลย แต่ไม่เอาดีกว่า รับปากไว้แล้วนี่เนอะ

โอเค รอก็รอ

ผมรอเขามาตั้งหลายปี

รออีกไม่กี่วันจะเป็นอะไรไป จริงไหม

สิบวัน มันคือ 1/3 ของเดือน

มันคือ 240 ชั่วโมง

หรือ 14,400 นาที

ซึ่งก็คิดเป็นหน่วยวินาที

ที่ผมตั้งใจจะบอกก็คือ จะว่ายยาวก็ยาวนะ จะว่าสั้นก็สั้น ที่แรกตอนที่พี่บอกรอผมว่า ไม่ต้องเจอกันระหว่างอ่านจดหมาย แล้วเขาจะมาเจอผมเองตอนเช้าวันที่สิบ ผมจินตนาการว่ามันจะเป็นสิบวันที่แสนยาวนานแน่นอนเลยเพราะว่าผมต้องรอ

เคยได้ยินใช่ไหมว่า เมื่อเราต้องรออะไรสักอย่าง เวลาจะผ่านไปช้า นั่นละที่ผมคิดไว้ มันคงจะเป็นสิบวันที่ทรมานมาก เพราะว่าปกติเราเจอกันแทบทุกวัน คุยกันทุกคืน แต่ด้วยกฎที่พี่บอขอไว้คือในช่วงเวลาที่อ่านจดหมายนี้ จะยังไม่มีการพบเจอกัน ไม่มีข้อความ และไม่มีการคุยกัน ให้รอวันที่สิบ

แต่ปรากฏว่า มันกลับสั้นมาก

ปูปับเท่านั้น ก็เช้าวันที่สิบแล้ว

ผมนั่งอยู่ที่เคาน์เตอร์เวิร์ดอายุกรรมหญิง หยิบจดหมายทั้งเก้าฉบับมาอ่านทบทวนอีกครั้ง เรียงตามลำดับที่เขาให้เปิดอ่าน

วันที่หนึ่ง

พี่ชอบตะวันนะครับ
ดีใจมากที่เราได้กลับมาเจอกัน

วันที่สอง

เมื่อก่อนคงเพราะว่าเราเจอกันในงานกิจกรรม
พี่เลยมองเราเป็นแค่น้องที่น่ารักคนหนึ่ง

วันที่สาม

เลยทำให้พี่พลาดโอกาสดี ๆ ไปหลายปี
:(พี่พลาดเองละ

วันที่สี่

โชคดีเนอะ ที่เราได้กลับมาเจอกัน ในจังหวะที่ดี
:) ต่างคนต่างโสด ไม่มีใคร

วันที่ห้า

รู้ไหมครับ สามเดือนที่ผ่านมา
นายทำให้พี่รู้สึกดีมากเลยนะครับ :D

วันที่หก

ดีมากจนพี่ลืมเรื่องเศร้า ๆ
ที่เคยเกิดขึ้นกับพี่ไปจนหมด
ขอบคุณมากนะครับ
ที่กลับมาเข้ามาในชีวิตพี่อีกที

~ รัชสิมันต์ (หมอฤทัย) ~

วันที่เจ็ด

มีคนบอกว่า
สิ่งดี ๆ ไม่ค่อยเกิดตรงหน้าเราหรอก
ถ้ามันเกิดขึ้น เราต้องรีบคว้าไว้
ไม่อย่างนั้นจะหลุดหายไปอีก

วันที่แปด

พี่ว่าพี่เห็นด้วยมากนะ
และครั้งนี้ พี่จะไม่ปล่อยให้สิ่งดี ๆ
หลุดลอยผ่านไปอีก

วันที่เก้า

ตะวันรู้ใช่ไหมครับ...
ว่าพรุ่งนี้พี่จะพูดอะไรกับตะวัน

แล้วเช้าวันที่สิบ...ก็มาถึง

“สวัสดีครับตะวัน”

ผมเงยหน้าจากกองจดหมายที่วางไว้ พี่ปอเดินผ่านประตู
วอร์ดตรงมาหาผม ไม่รู้ว่าคุณคิดไปเองไหม แต่วันนี้เขาดูหล่อกว่าทุก ๆ
วันที่ผมเคยเห็น หรืออาจจะเป็นเพราะว่าไม่ได้เจอหน้ากันมาหลาย
วันก็ได้ ความคิดถึงมันเลยผสมผสานไปกับความดีใจ ทำให้เห็นว่า
เขาหล่อขึ้น

“เขานี้เป็นเช้าวันที่สิบแล้วนะครับตะวัน”

ผมไม่ตอบอะไรพี่ปอ ได้แต่ยิ้มและพยักหน้า รู้สึกได้ว่านอก
จากผมจะประหม่าแล้ว พี่ปอเองก็มีความประหม่าเจือในน้ำเสียง

ด้วยเหมือนกัน

“เอ่อ...ตะวัน ว่างไหมครับ”

ต้องว่างอยู่แล้วสิ ผมรีบมาออร์ดีตั้งแต่ตีห้า รวมนี่ให้เสร็จเคลียร์เวลาเจอพี่ปอนี่แหละ ผมพยักหน้าไปอีกที รู้สึกได้ถึงกลิ่นจางๆ ของ Davidoff cool water น้ำหอมกลิ่นประจำของพี่ปอนี่ มันก็เป็นกลิ่นที่ปะจวบผมประจำเวลาเจอเขานะ แต่ไม่รู้ทำไมวันนี้ผมรู้สึกว่ามันหอมเป็นพิเศษ

“จั้นไปกินกาแฟกันนะ พี่เลี้ยงเอง”

ผมพยักหน้าอีกที แล้วเดินออกนำเขาไปที่โถงลิฟต์หน้าออร์ดี กดปุ่มลง

“แล้ว...ตะวันรู้ใช่ไหมครับ ว่าวันนี้พี่จะพูดอะไร”

ผมหันไปสบตาพี่ปอนี่ เขาเดินเข้ามาประชิดตัวผมมากขึ้น จมูกเราสองคนแทบจะเกยกันอยู่แล้วตอนที่เขาถาม กลิ่นน้ำหอมที่ว่าเมื่อกี้ ยิ่งชัดขึ้นเมื่อระยะห่างระหว่างเราสองคนถูกกระชับให้ใกล้กัน

ผมเสตามองไปทางด้านอื่น แต่พยักหน้าตอบกลับซ้ำๆ

“เอ่อ...ผมอยากได้กาแฟสักแก้วก่อนอะครับ รู้สึก...ง่วงๆ แหะๆ”

ผมควรจะบอกไปด้วยว่า เพราะตื่นแต่เช้าไม่ได้นอนเลยต่างหากเมื่อคืนนะ เฝ้ามองนาฬิกาว่าเมื่อไหร่จะเช้าเสียที จะได้เจอพี่ปอนี่ สุดท้ายผมก็ออกจากห้องพักแพทย์ตอนเกือบๆ ตีห้า เพราะคิดว่ายังงัยก็นอนไม่หลับอยู่ดี กลิ้งไปกลิ้งมาก็เสียเวลา ลุกมาราวน้ออรัลดีกว่า

แต่พอแดดเริ่มมา ให้อาการนอนน้อยเมื่อคืนก็เริ่มออกฤทธิ์

“เอาอเมริกาโนะเย็นครับ แก้วใหญ่เลย”

ผมเดินเข้าไปในร้านตรงไปที่เคาน์เตอร์บาร์

“เฮาคาเฟโอเล่ครับ”

แม้จะได้ยินมาหลายที แต่ก็ยังไม่คุ้นกับคำนี้เสียทีเวลาที่ฟิปอสังกาแฟลาเต้ แต่เรียกว่าคาเฟโอเล่ เขาบอกว่าติดนิสัยมาตอนไปเรียนต่อ ฟิปอจะกินกาแฟใส่นมเสมอ เขาบอกว่ากาแฟอื่นเป็นยาขับปัสสาวะแบบหนึ่ง และจะขับเอาแคลเซียมออกไปด้วย ควรจะดื่มนมไปชดเชยแคลเซียมที่เสียออกไป

พอได้กาแฟแล้ว เราสองคนก็หาเก้าอี้มุ่ม ๆ นั่ง นี่ยังเข้าอยู่มาก ยังไม่ค่อยมีคนเท่าไร บรรยากาศเงียบ ๆ มีแต่เสียงไอน้ำจากเครื่องชงกาแฟ และเสียงดนตรีเบา ๆ ที่ในร้านกาแฟเปิด กลิ่นอโรมาของกาแฟอื่นลอยตลบอบอวลในหัวร้าน

“ตะวันรู้ไหมครับว่าพี่จะพูดอะไร”

แม้จะยังไม่ได้จับกาแฟสักอีก แต่ผมรู้สึกหัวใจมันเต้นเร็วไปแล้ว ตอนที่ฟิปอย้ำประโยคนี้อีกครั้ง ผมก้มหน้าไม่ได้ตอบอะไร ไม่แม้แต่จะพยักหน้าหรือส่ายหน้า ฟิปอเอื้อมมือมาแตะที่หลังมือผมและเมื่อเห็นว่าผมไม่ได้ชักกลับ เขาจึงเปลี่ยนเป็นกุมมือผมไว้

“เงยหน้ามามองพี่หน่อยได้ไหมครับ ให้กำลังใจพี่หน่อยดิ พี่กำลังเขินนะเนี่ย” แม้จะมีแววประหม่า แต่ก็มีคามทะเล้นตลกเจืออยู่ในน้ำเสียงของเขาด้วย มันทำให้ผมคลายความเขินลงไปได้บ้างและค่อย ๆ เงยหน้าขึ้นมาสบตากับเขา

“พี่คิดบทสนทนาไว้นานมากนะ เมื่อคืนนี้ แบบว่าจะหวาน ล้อมเรายังไง จะเริ่มต้นยังไง จะพูดจบปิดจ๊อบยังไงให้มันโรแมนติที่สุด” เขาพัก หายใจเข้ายาว ๆ หนึ่งที่ แล้วค่อย ๆ ผ่อนออกมา

“แต่พี่คิดว่า มันฝันไป มันไม่จำเป็น แล้วถ้าเราจะเริ่มต้นความสัมพันธ์กับใครสักคน เราน่าจะทำอะไรให้มันชัด ๆ แบบไม่ต้อง

อ้อมค้อม จริงไหมครับ” ถึงผมไม่ได้พยักหน้าตอบเขาไป แต่เชื่อว่า
สายตาผมส่งคำตอบว่า ใช่ ให้เขาอย่างชัดเจน

“แก่วันที่ผ่านมา ที่พี่ให้เราไม่ต้องเจอกัน เพราะพี่เองก็อยาก
รู้ว่า ถ้าพี่ไม่ได้เจอตะวันตกหลาย ๆ วันพี่จะรู้สึกยังไง แล้วพี่คิดว่า ตะวัน
กัณหาจะมีเวลาอยู่คนเดียวเพื่อคิดทบทวนเรื่องราวสองคนด้วย เราโต
กันแล้วเนอะ จะคบใครก็ไม่ใช่แค่ผิวเผิน ฉาบฉวย ต้องจริงจัง คบ
กันยาว ๆ เป็นคู่ชีวิต”

“ตะวัน...เป็นแฟนพี่ได้ไหมครับ”

มันเป็นการ ask for the deal ที่สั้น หนักแน่น และตรงประเด็น
เป็นไปตามที่พี่บอกรไว้ก่อนแล้วจริง ๆ ไม่ต้องอ้อมค้อม ไม่ต้อง
มีการหวานล่อมอะไรทั้งสิ้น

และในเมื่อมันเป็นการถามตรง ๆ ขอบตรง ๆ คำตอบมันก็ควร
จะเป็นอะไรที่ตรง ๆ ไม่อ้อมค้อมเช่นกัน ผมพยักหน้าช้า ๆ แล้ว
ค่อย ๆ คลี่ยิ้ม

“ครับ ตะวันอยากเป็นแฟนพี่ปอครับ”

ถ้านี่เป็นเทพนิยาย หรือเป็นวรรณกรรมเชคสเปียร์ มันจะจบ
พร้อมกับขึ้นข้อความเก่า ๆ ก่อนจะเป็นจอต้า “การเดินทางจะจบ เมื่อ
คนรักได้พบกัน” แล้วก็ขึ้นเอนด์เครดิต

แต่คงเพราะนี่มันไม่ใช่เทพนิยาย

และไม่ใช่วรรณกรรมเชคสเปียร์

มันจึงเป็นแค่บทเริ่มต้นเท่านั้น

สำหรับผม หรือคุณๆ
ผมว่าความรักมันคือการเดินทางนะ
เราแค่เปลี่ยนจากเดินทางคนเดียว
เป็นเดินทางแบบมีคนเดินร่วมทางด้วย
และตอนนี้...
ผมมีพี่ป่อร่วมทางแล้ว :)

2

หมอก

“เฮ้ยๆ หมอก ร้านซ่อมมอเตอร์ไซด์ของลุงมึงปิดกี่โมงนะ”

“เอ่อ...สองทุ่มพี่ ทำไมเหรอ มีอะไรป่าว?”

“ไฟท้ายเสียวะ มันกะพริบๆ แล้วก็ดับไปเลยเนี่ย”

“ไหนๆ พี่ ผมดูให้ก่อนไหม”

“เฮ้ย! มึงซ่อมเป็นด้วยหรอวะหมอก”

“ผมจบช่างอิเล็กทรอนิกส์มานะเว้ยพี่ อะไรใช้ไฟฟ้าผมซ่อมได้นะ มาผมดูให้ก่อนได้”

ผมผุดลุกจากม้านั่งเดินไปที่มอเตอร์ไซด์ของผมก่อน เปิดฝาทันทีหยิบชุดไขควงประจำเล่มๆ ที่พกไว้ แล้วเดินตรงไปที่รถของพี่เฟื่อง เพื่อนร่วมวินมอเตอร์ไซด์ปากซอย นั่งลงไขสกรูฝาครอบไฟออกอย่างคล่องแคล่ว

“เออ มึงหน่วยก้านดีนี่หว่า ดูคล่องเชียว”

พี่เฟื่องที่ยืนมองข้างๆ ชม ะหว่างที่ผมบิดเอาหลอดไฟที่

ไม่ติดออกจากข้อเท้าของมัน ผมหยิบมันออกมาส่องดูว่าหลอดขาดไหม มันเป็นสิ่งที่ง่ายที่สุดที่จะเช็คเป็นอันดับแรกเวลาไฟไม่ติด

“ก็บอกแล้วไงพี่ ว่าผมเรียนจบช่างอิเล็กทรอนิกส์มานานะเว้ย เรื่องแค่นี้สบายมากพี่”

หลอดไม่ขาดแฮะ ถึงจะดูเก่า แต่ผมแน่ใจว่ามันไม่ได้ขาด ผมแหยไขควงที่มีไดโอดเช็คไฟลงไปจ่อที่ข้อเท้าของหลอดไฟท้าย เช็คว่ามีไฟเข้ามาไหม

“แล้วมึงมาทำงานเป็นวินมอเตอร์ไซด์ทำไมวะ แบบนี้เปิดร้านรับซ่อมก็ได้ เป็นช่างตามโรงงานก็ได้นี่หว่ามึง”

ไดโอดบนไขควงไม่ติดไฟ ผมทดลองอีกทีก็ยังไม่ติด ปัญหาคงมาจากสายไฟข้างใน ไม่ก็ตัวจ่ายไฟมาที่เบ้าไฟท้ายนี้นั่นละที่มีปัญหา ผมเก็บไขควงลงของอุปกรณ์น้อย ๆ ของผม หันไปหาพี่เฟื่อง

“งานตามโรงงานมันจ่ายน้อยนะพี่ ชีวิตได้เยอะกว่าเยอะ เปิดร้านก็ไม่ไหว ไม่มีทุนจะเปิดหรอก เออ แล้วรถพี่อะ ถ้าไม่สายไฟเสีย ก็ตัวจ่ายไฟข้างในแหละที่มีปัญหา ต้องไปที่ร้านดีกว่าพี่ ตรงนี้อุปกรณ์ผมไม่พอ ทำให้ไม่ได้หรอก”

“เออ งั้นเดี๋ยวพี่ไปเลยดีกว่า ลุงเอ็งอยู่ร้านซ่อมอยู่แล้วใช้ไหม ให้ลุงเอ็งซ่อมแล้วกัน”

ไวก่ปากว่า พี่เฟื่องลูกไปหยิบหมวกกันน็อก

“อ้าว! แล้ววินอะพี่ คิวพี่ด้วยเนี่ย ไม่วิ่งแล้วหรอวันนี้”

นี่เฟื่องจะสีมึงเยนเอง กว่าวินจะเลิกก็รุ่นสองทุ่มแล้วช่วงเวลาคนเลิกงาน คือเวลาที่งานเข้าวินเยอะสุด จะทำเงินไม่ทำเงิน จะมีกินไม่มีกิน มันก็ช่วงเวลานั้นแหละ

“ไม่อยากขี่แบบไม่มีไฟท้ายตอนมืดๆ วะ เดี่ยวต้องไปรับครูอัยเขาด้วย มันอันตราย”

ท้ายประโยคมีแววกึ่งโว กึ่งจิน จะเอาอย่างไรกันวะพี่เฟื่องนี้ จะ
อดหรือจะเงิน ผมพนันลมออกจุมูกอย่างคนหมั่นไส้ ตั้งแต่มีแฟนนี้
ไอ้พี่เฟื่องไม่ยอมปล่อยโอกาสอดแฟนให้ผ่านไปเปล่า ๆ สักครั้ง
ขอให้มีช่องเหอะ พี่แกจะต้องขออดสักนิด

แต่ก๊น่ะ คนมันกำลังมีความรัก

“เออ หมั่นไส้คนมีความรักเว้ย”

ปากพูดอย่างนั้น แต่ผมก็ยิ้มตอบให้พี่เขา

“เขาเรียก in love เว้ย”

ไอ้พี่เฟื่องออกเสียงภาษาอังกฤษอย่างชัดใส่หน้าผม จนแทบ
อยากจะลุกขึ้นตีเบา ๆ ให้มอเตอรืไซค์เขาล้มชะให้จบ ๆ เรื่องไป
อยากรู้กันว่าตอนเจ็บพี่เฟื่องจะร้องเป็นภาษาอังกฤษสำเนียงชัด ๆ
ด้วยไหม

“แห่ม่ ตั้งแต่มีแฟนเป็นครูสอนภาษาอังกฤษนี่ พัฒนานะ
พี่นะ”

“เขาเรียก develop เว้ยไอ้หมอก เออ มึงวิ่งควแทนกูแล้วกัน
เดี๋ยวกูบอกหัวหน้าวินไว้ให้” พี่เฟื่องสตาร์ทเครื่องรถ ใส่หมวกกัน
น็อก ดิดสายรัดใต้คางพลางปรับกระจกมองหลังอีกที “ซ่อมไฟเสร็จ
แล้วพี่จะไปปรับครุ้ยเขาเลย แล้วค่อยเจอกันพรุ่งนี้นะมึง”

“เออ ไซค์ดีพี่ ขอขอบคุณนะ”

ผมยกมือไหว้เขาลวก ๆ ทีหนึ่ง พี่เฟื่องโบกมือแล้วบิดมอเตอรื-
ไซค์ออกไปจากวิน วันนี้ผมวิ่งควสองควสินะ ของผมกับของพี่เฟื่อง
วันทำงานด้วย หนักหน่อยแต่ก็ได้ดังก์ เอาวะ สู้เว้ยไอ้หมอก

“หมอก ๆ คิวมึงแล้วนะ”

หัวหน้าวินตะโกนเรียกผม

“ครับ ๆ พี่”

ผมรีบวิ่งกลับไปทึรด พลงหยิบหมวกกันน็อกมาใส่ และยื่น
อีกอันหนึ่งให้กับผู้โดยสาร

“ไปไหนครับคุณ”

“เอ่อ...ต้องใส่ด้วยเหวอคะ”

เธอไม่ยอมตอบว่าจะไปไหน แต่มองหมวกกันน็อกที่ผมยื่น
ให้ด้วยสายตาที่รังเกียจถึงถาม ผมพยายามทำเป็นไม่สนใจมัน
ผมชินแล้ว

“ใส่เถอะครับ ปลอดภัย เดี่ยวนี้ตำรวจเขากวดขันด้วยครับ”

“เข้าซอยเอง ไม่เป็นไรหรอกน่า ไม่น่ามีตำรวจหรอก” น้ำเสียง
ของเธอแข็งขันนิดหนึ่ง เป็นสัญญาณที่บอกว่าผมควรหยุดแล้วทำ
หน้าที่ของตัวเองไปจะดีกว่า

“เอ่อ...ก็ได้ครับ แล้วแต่คุณผู้โดยสารเลย”

ผมเอาหมวกกลับมาคล้องไว้ที่เดิม ความปลอดภัยของตัวเอง
เลือกเอาเองตามสบาย

“อ๊ะ ไปไหนครับ” ผมถามอีกครั้ง

“ไปคอนโด บ้านกลางซอย ค่ะ”

“สามสิบบาทครับ ขึ้นมาได้เลย”

แล้วผมก็ตั้งหน้าตั้งตาทำงานต่อไป

ไม่ใช่งานที่รัก

แต่ก็เป็นงานที่เลี้ยงชีวิต

เริ่มต้นเรื่องตัวเองยังงี้ดีละ

ผมชื่อหมอก เป็นวินมอเตอร์ไซด์

บางครั้งผมก็ถามตัวเองเหมือนที่พี่เฟื่องถามนั่นละ ทำไม
ผมถึงได้มาขับวินมอเตอร์ไซด์ ผมเรียนจบนะ ไม่ใช่ทิ้งโรงเรียนออก

มากลางคัน ผมเรียนจบช่างอิเล็กทรอนิกส์ ชั้นปวช.จากวิทยาลัยเทคนิคถาวรบ้านนั้นแหละ เรียนจบด้วยผลการเรียนดีเสียด้วย ดังนั้นผมไม่ใช่เด็กเกเรหรอก

ก็ไม่เชิงเสียทีเดียว...

ที่จริงพ่อแม่อยากให้เรียนชั้นปวส.ต่อ แต่ผมตัวเองละ อยากตามแฟนมาอยู่กรุงเทพฯ ตอนนั้นแฟนผมเรียนสายสามัญ จบชั้นม.6 ก็จะมาเรียนที่ราม เธอบอกผมว่า ให้เลือกกระหว่างเล็กกันหรือตามเธอมาอยู่กรุงเทพฯ ไม่บอกก็รู้อยู่แล้วใช่ไหมว่าผมเลือกอะไร ตรงนี้แหละที่ผมบอกว่าไม่เชิงเสียทีเดียวที่ผมไม่ใช่เด็กเกเร

ดีว่าผมมีลุง ที่เป็นพี่ชายของแม่ เปิดร้านซ่อมมอเตอร์ไซด์อยู่แถวๆ สะพานควาย ผมเลยได้อาศัยอยู่กับลุงแกนี่แหละ ตอนแรกเข้ามากรุงเทพฯก็กะว่าจะหางานทำ แล้วก็อยู่กับแฟน แต่ปัญหาคือไอ้วุฒิปวช.ของผมเนี่ย มันหางานในกรุงเทพฯยากเสียเหลือเกิน หรือถ้าได้ ก็เป็นงานที่จ่ายน้อยจนแทบจะถามกันเลยว่านี่เงินเดือนหรือเงินทอน

สุดท้าย ลุงผมก็ให้ยืมมอเตอร์ไซด์ของแก แล้วฝากฝังให้ผมเข้าวินผ่านพี่เฟื่องที่เป็นคนรู้จักของลุงนี้แหละ ผมถึงได้เริ่มต้นชีวิตวินมอเตอร์ไซด์ย่านถนนพหลโยธิน อย่างนี้ถูกถูกไปนะคุณ ถ้าขยันๆ หยุดน้อยๆ ทำรอบดีๆ บางทีเงินเยอะกว่าพนักงานกินเงินเดือนเสียอีก

ผมทำงานเป็นวินมอเตอร์ไซด์เก็บเงินไป บางส่วนก็แบ่งช่วยส่งแฟนเรียนด้วย เขาเองก็ทำงานเหมือนกัน แล้วก็มีเงินจากที่บ้านส่งมาให้เขาเรียนด้วย แต่ชีวิตความเป็นอยู่ในกรุงเทพฯมันไม่ใช่อย่างนั้นหรอก เงินที่ได้มันไม่ค่อยจะพอเท่าไร ถึงแม้เธอจะไม่เอ่ยปากขอแต่ผมก็พร้อมจะให้นะ แฟนผมนี่ ผมก็ต้องรับผิดชอบเธอสิ

จนกระทั่งผ่านไปสี่ปี ผมจับได้ว่าเธอมีคนอื่น ก็ไ้เพื่อน
นักศึกษาที่เรียนด้วยกันนั่นแหละ ความสัมพันธ์ของเราสองคนถึงได้
จบลง

“ทำไมทำกับเราแบบนี้อะเฟิร์น”

ถ้าย้อนกลับไปได้...ผมจะไม่ถามเธอแบบนี้

“เราขอโทษ เราไม่ได้ตั้งใจ”

สงสัยเหมือนกันนะว่าการไปมีอะไรกับคนอื่นโดยที่ไม่ได้ตั้งใจ
มันเป็นยังไงเธอ มันทำได้ด้วยเหรอ

“แล้วนี่เฟิร์นจะเอายังไง”

ที่จริงผมหมายถึงว่า จะเอาใจกับความสัมพันธ์ของผมกับเธอ
เพราะตอนนี้ห้องที่เธอเช่า ผมช่วยออกค่าเช่าให้ครึ่งนึง ผมมานอน
บ้างบางคืนเท่านั้น เพราะที่หอนี้กับวินมันไกลกัน ผมทำงานเล็ก
สองทุ่ม แล้วก็เริ่มออกวิ่งวันแต่เช้า ให้มาค้างกับเธอทุกคืน มันก็
ไม่สะดวกทำงาน

“เรา...เราขอโทษ เราไม่ได้ตั้งใจ”

ผมว่าเธอตอบไม่ตรงกับที่ผมถามนะ ผมถามว่า จะเอายังไง
ไม่ได้ถามหาคำขอโทษ

“ไม่ต้องขอโทษแล้วเว้ย เฟิร์นขอโทษแล้ว เราถามว่าจะเอา
ยังไง”

“เราเลือกได้ด้วยเหรอหมอก” เธอถาม แทนคำตอบผมพยัก
หน้า

“เราขอเลือกไปกับเขาได้ไหม”

และนั่นคือสิ่งที่เธอตัดสินใจ

ผมพยักหน้าอีกที

วางกุญแจห้องทิ้งไว้ตรงนั้น

แล้วเดินออกมาโดยไม่หันกลับไปดูอีกที

ผมหมายถึงทั้งเดินออกจากประตูหอ และเดินออกจากความสัมพันธ์ระหว่างผมกับเฟิร์น เราเริ่มต้นชีวิตในกรุงเทพฯ ด้วยการมีกันและกัน แต่ตั้งแต่วินาทีนั้น ผมเหลือแค่ตัวผมคนเดียวเมืองใหญ่แห่งนี้ สิ่งที่ผมต้องคิดถัดไปคือ จะเอาอย่างไรกับชีวิตดี ในเมื่อเฟิร์นเลือกทางของเธอแล้ว ผมก็ต้องตัดสินใจเลือกทางของผมเช่นกัน

ผมเข้ามากรุงเทพฯ ก็เพราะเฟิร์น ตอนนี้เหตุผลในการอยู่กรุงเทพฯ ของผมก็ไม่เลือกผมเสียแล้ว หรือผมควรจะกลับบ้านที่ชุมพรดีไหม เงินเก็บก็พอมีอยู่บ้างแล้ว กลับไปลงทุนค้าขายเล็กๆ น้อยๆ ก็คงพอไหว...

แต่ใจหนึ่งก็เสียดายโอกาสดี ๆ ในกรุงเทพฯ นะ งานวินมอเตอร์ไซด์ถึงเหนื่อยแต่ก็รายได้ไม่แย่มากนัก กว่าที่จะเข้าได้ก็ใช่ว่าจะง่ายด้วย อยู่กรุงเทพฯ ผมยังเก็บเงินได้ ส่งเงินกลับบ้านให้พ่อให้แม่ได้ด้วย

ตอนนั้นผมยังตัดสินใจอะไรไม่ได้สักอย่าง

แต่ผมรู้ว่า ยังไงก็ต้องกลับบ้านก่อน

ถ้าใจเรายังไม่รู้จะไปทางไหน

อย่างน้อยพาตัวเรากลับไปที่เราคุ้นใจก่อนก็แล้วกัน

“ก็อยู่มันต่อที่นั่นแหละ”

ลุงผมเป็นคนตัดสินใจให้หลังจากผมเล่าจบ ที่จริงก็กะว่าจะไม่เล่าให้ใครฟังหรอกนะ แต่น้ำมันคงซึมอย่างเห็นได้ชัด จนลุงต้องลากผมมานั่งคุยกัน โดยในมือมีเบียร์คนละกระป๋อง และยาปลากะป๋องหนึ่งจานที่อาทำให้ ผมเล่าเรื่องที่เกิดขึ้นวันนี้ให้ลุงกับอาฟังก็ไม่ได้ร้องไห้หรอกนะตอนเล่า ที่จริงคิดเหมือนกันว่าถ้าร้องสักนิดมันคงจะดีขึ้น แต่แปลกดี เคঁ้นเท่าไร เบ่งเท่าไร น้ำตามันก็ไม่ไหล

“ได้เหวอลุง” ผมถาม

“ได้สิวะ ลุงก็อยู่กับอาสองคน ลูกก็ไม่มี เอ็งอยู่นี่ วังวินมอเตอร์ไซด์ไป วันไหนว่าง ๆ ก็ช่วยลุงกับอาดูร้านซ่อมรถมอเตอร์ไซด์ไปด้วยก็ได้เนี่ยว่า บ้านลุงก็ไม่ได้คับแคบเสียหน่อย หรือถ้าเปื้อจะ วังวินแล้วจะหันมาทำร้านเต็มเวลาก็ได้”

ผมนิ่ง ไอ้ที่ลุงพูดมามันก็ดีนะ แต่...

“กลับบ้านไป เอ็งจะไปทำอะไร” อาเป็นคนถามผมต่อ

“ไม่รู้ดิอา ค่าขายมั้ง เงินเก็บก็พอมีอยู่บ้าง”

“แล้วไม่คิดจะเรียนหนังสือหนังสือหาต่อหรือไงเรา?”

“ผมทั้งการเรียนไปตั้งแต่เข้ากรุงเทพแล้วอา นี่ก็สี่ปีเข้าไปแล้ว กลับไปเรียนก็ต้องไปเรียนรวมกับเด็ก ๆ มั่นนะ”

“อาไม่ได้ถามว่าทั้งการเรียนมาก็ปี ไม่ได้ถามว่าถ้ากลับไปเรียนกับเด็ก ๆ เอ็งจะรู้สึกยังไงเสียหน่อย อาถามเอ็งว่าไม่คิดจะกลับไปเรียนบ้างเหวอ อยากกลับไปเรียนไหม”

ผมนิ่งชั่วคราว...เออเนี่ยสิ

ที่ผ่านมาสี่ปี ผมคิดแค่เรื่องของผมกับเฟิร์น

ผมไม่เคยคิดเรื่องของตัวผมเองคนเดียวเลยสักครั้ง

“อยากมั้งอา ยังไม่รู้จะ คิดอะไรไม่ออก หัวมันตื้อ ๆ”

ผมกระดกเบียร์ลงคอต่ออีกหนึ่งอีก

“ถ้ายังคิดไม่ออก ก็อย่าเพิ่งตัดสินใจอะไร”

อาตอบผมหนัก ๆ หนึ่งที่

“ไปอาบน้ำอาบท่าเสียเถอะ จะกินอะไรอีกไหม เดี่ยวอาอุ่นพะโล้ให้เอาไหม”

ผมส่ายหน้า ยำปลากระป๋องหนึ่งจานเมื่อคืน บวกกับความอุ่นใจที่ลุงกับอาป้อนให้ระหว่างที่เล่า มันทำให้ผมอึดแบบตื้อ ๆ

พอแล้ว

ผมลูกจากนอกชานบ้านไปปลดผ้าออก นุ่งผ้าขาวม้าเอา
ผ้าขนหนูผืนเล็กพาดบาเตรียมไปอาบน้ำ ก็ให้ต้องเดินผ่านโตะใน
ห้องนอน บนนั้นมีรูปผมกับเฟิร์น

ผมคว่ำมันลงไปกับโตะ

ไว้ค่อยหารูปอื่นมาใส่แทนแล้วกัน

รูปผมกับแม่...ไม่ก็ผมกับลุงและอาดีกว่า

ไม่รู้ว่าเพราะอิมต้อง

เพราะเบียร์ที่ทำให้กริ่มๆ

หรือเพราะฝนตกอากาศเย็นๆ กันแน่

แต่คืนนั้นผมหลับสนิทเหมือนไม่ใช่คนอกหักเลย

ผมตื่นเข้ามาอีกที พร้อมกับเสียงนาฬิกาปลุกรอบที่สาม
อารามที่ว่าตื่นสาย สถิตดังก็เลยไม่ได้อยู่กับเนื้อตัว รีบกระวีกระวาด
อาบน้ำ แต่งตัว ใส่หมวกกันน็อกแล้วก็ขี่รถออกไปที่วินเลย ดีที่ว่า
เช้าวันไม่สายนะ ยังทันเช็คอิน

จวบจนผมส่งผู้โดยสารช่วงเช้าไปได้เกือบสิบรายแล้วนั้นละ
ผมถึงนึกขึ้นมาได้ว่า นี่ผมมาทำงานโดยความเคยชินล้วนๆ เลย
นะเนี่ย เมื่อคืนนี้ยังงงเลอยู่เลยว่าจะเอาอย่างไร กลับชุมพรดีไหม
หรือว่าอยู่ที่กรุงเทพฯ ต่อ ปรากฏว่าความเคยชินเป็นตัวช่วยตัดสินใจ
ให้ผมเสร็จสรรพในเช้าวันนี้...ไม่สิ ต้องบอกว่าสายๆ วันนี้มากกว่า

“น้องๆ ไปตึกสำนักงาน xx”

ผู้โดยสารรายใหม่เดิมเข้ามาหาผม

“ยี่สิบบาทครับพี่”

ผมบอกราคา เขาพยักหน้า

ผมมองเงาสะท้อนตัวเองในกระจกมองหลัง ระหว่างที่สตาร์ท

รณ

ผมว่าผมไม่ได้ยืมให้ตัวเองหรอกนะ แต่รู้สึกได้ถึงมุมปากที่กระดกนิดๆ

สวัสดี หมอกคนใหม่

และความตั้งใจใหม่ ๆ ในเมืองเดิม ๆ

แล้วผมก็ออกรถไปส่งผู้โดยสารให้ถึงจุดหมาย

เรื่องราวในเช้าวันนั้นผ่านมาได้ปีกว่า ๆ แล้ว

ผมผ่านช่วงเจ็บมาได้อย่างสบายดี ถือว่ารอดตาย ได้ข่าวว่าเฟิร์นท้องกับผู้ชายคนนั้นแต่ไม่ได้แต่งงานกัน ผมไม่รู้ด้วยว่าเขาทำยังงัยกับลูก เก็บไว้หรือเอาออก ผมเป็นคนที่ตัดแล้วตัดขาด ไม่ใช่ยังไม่คิดถึงหรือใจร้ายหรอกนะ แต่ผมคิดว่าการที่จะยังไปวนเวียนในชีวิตเขา มันไม่ดีทั้งกับผม กับเขา และกับคนที่เขาเลือกด้วย

ต่างคนต่างอยู่นั่นละ ทำนองนั้น

ผมมีงานที่เลี้ยงปากเลี้ยงท้องผม

มีครอบครัวที่ดี เท่านั้นผมก็พอใจแล้ว

ส่วนเรื่องคนรักใหม่ ผมยังไม่ได้คิดขนาดนั้น

“เอ่อ...ไปคอนโดบ้างกลางซอยครับ”

ระหว่างที่ความคิดของผมกำลังท่องไปมาอยู่ในความหลัง เสียงเล็ก ๆ ของผู้โดยสารคนนี้ดึงผมกลับมาอยู่กับโลกแห่งความเป็นจริงตรงหน้า

“เอ่อ...สามสิบบาทครับ”

ผมบอกอย่างอัตโนมัติ เขายักหน้า

“นี่ ขอหมวกกันน็อกด้วยครับ”

เขาขึ้นมาทางหมวกที่แขวนไว้สำหรับผู้โดยสาร

“... ..” ผมอึ้งๆ

“ขอหมวกกันน็อกด้วยครับ...ไม่ได้เหรอ”

เขาขมวดคิ้วเป็นเชิงถาม ผมยิ้มพรางส่ายหน้าและหยิบมันส่งให้เขา

“เอ่อ เปล่าครับ ได้อยู่แล้วสิ ผมเตรียมไว้ให้ผู้โดยสารใช้อยู่แล้ว แต่แค่แปลกใจนะครับ”

เขารับไปใส่ ดิดลือกได้คางพางปรับสายให้กระชับ โอ้โฮ! ผู้โดยสารผมหลายคนก็ยอมใส่หมวกกันน็อกนะ แต่ไม่เคยเห็นใครบรรจงใส่ตามขั้นตอนทุกอย่างแบบนี้มาก่อนเลยแฮะ

“แปลกใจเรื่องอะไรล่ะ” เขาถาม

“ก็ปกติไม่ค่อยเจอผู้โดยสารขอหมวกกันน็อกใส่เองนะครับ มีแต่ผมต้องขอร้องกึ่งบังคับให้เขาใส่”

“อ้าว! ความปลอดภัยส่วนตัวนี่คุณ ผมงลัวนะ ยิ่งไม่เคยขึ้นมอเตอร์ไซด์มาก่อนด้วยยิ่งกลัว”

ผมกำลังจะสตาร์ททรอยอยู่แล้ว พอได้ยินประโยคที่ว่า “ไม่เคยขึ้นมอเตอร์ไซด์มาก่อน” ทำให้ผมต้องชะงักเท่าที่จะเหยียบคันสตาร์ท แล้วหันไปมองคุณผู้โดยสารคนนี้อีกครั้ง

“นี่ไม่เคยขึ้นรถมอเตอร์ไซด์มาก่อนเลยเหรอครับ”

แทนคำตอบ เขาพยักหน้า เกรกรรม! นี่ผมเปิดชิงมอเตอร์ไซด์ให้เขาเหรอเนี่ย

“งั้นผมก็คือคนขี่มอเตอร์ไซด์คนแรกของคุณ?”

เขาพยักหน้าอีก

“ถามอีกทีนะ นี่ผมเป็นคนแรกที่คุณซ้อนท้ายมอเตอร์ไซด์ใช่ไหมเนี่ย”

เขาพยักหน้าอีกรอบ จนหมวกบนหัวคุณลอนๆ ไปหน่อย จน

ผมต้องกลั้นน้ำ

“โอเค เอางั้นนะ” ผมกางขาตั้งรถ จอดพักไว้ก่อน

“เดี๋ยวผมแนะนำก่อน คุณจะได้ไม่กลัวมากนัก ดีไหม”

เขาพยักหน้า หมวกคลอนอีกรอบ คราวนี้ตกลงกว่าครั้งที่แล้ว
อีก ผมแทบจะต้องหยิกตัวเองเพื่อกลั้นไม่ให้หัวเราะ

“เอาเนี่ย ตรงนี่คือที่เหยียบพักเท้า ตอนขึ้นมานั่ง ก็วางเท้าไว้
ตรงนี้ เข้าใจนะ” ผมชี้ไปที่วางเท้าของผู้โดยสาร เขาก็มองพลางพยัก
หน้า

“แล้วก็ตรงเนี่ย” ผมชี้ไปที่คันจับด้านหลังเบาะ

“เอาไว้จับเวลาซ้อนท้าย จะได้นั่งได้มั่นคง”

เขาพยักหน้า “แล้วอีกมือหนึ่งอะ”

“เอ่อ...อะไรนะ!” ผมงงที่เขาถาม อีกมือหนึ่ง? อะไร

“ก็มือหนึ่งจับไว้ด้านหลัง อีกมือหนึ่งอะ ให้ไปวางตรงไหน ให้
จับอะไร” เขาถามสีหน้าพาซีอ โอ้ย! เวิร์กอะไรของไอ้หมอก
วะเนี่ย ต้องมาเจอผู้โดยสารคนนี้เนี่ย

“อีกมือก็...วางไว้บนหน้าขาก็ได้คุณ”

ผมตอบส่งๆ ไปงั้นแหละ ใครมันจะไปรู้วะคุณว่าต้องวางตรง
ไหน มือตัวเองก็ตัดสินใจเองดิวะ

“งั้นแบบนี้ มันไม่ตรงตามหลักฟิสิกส์นะ จะนั่งแล้วมันคง
ได้ไง”

เขาเถียงพลางขมวดคิ้วใส่ผม ฟิสิกส์อะไรวะ...ไม่เข้าใจ ผมเลย
ขมวดคิ้วกลับไปใส่เขาแทนคำตอบ

“อ้าว! ก็ถ้าผมนั่งแล้วคุณเบรกผมก็พุ่งไปข้างหน้า มือที่จับอยู่
ด้านหลังมันก็ช่วยรั้งไว้ถูกไหม แต่ถ้าตอนออกตัวหรือเร่งความเร็ว
ผมก็จะหายหลัง มือผมอยู่ไปด้านหลังมันจะช่วยรั้งผมได้ไง มือผม

มันต้องจับอะไรข้างหน้าไว้ดี มันถึงจะช่วยรั้งไว้ไม่ให้ผมหายหลัง”

พ่อคุณผู้โดยสารอธิบายเสียเหยียดยาว ผมฟังไม่ทันตั้งแต่เขาพุ่งตัวไปข้างหน้าแล้ว ไม่ต้องพูดถึงเรื่องจะหายหลังไปหรอก จับใจความอะไรไม่ได้สักอย่างเลย ฟิสิกส์บ้าบออะไร ผมเรียนปวช. นะเว้ยคุณ

“คือคุณจะหาที่เกาะด้านหน้าใช่ไหม”

ผมพยายามสรุปใจความสำคัญ ดินะที่พอจะฟังประโยคท้ายๆ ทัน

เขาพยักหน้า

“ผมเกาะเอนายได้ปะ?”

“เกาะเอนผมเหรอ ไม่ได้ดี ผมบ้าจี้ ถ้าคุณเกาะเอนผมเนี่ยะ ไม่ได้หายหลังหรอก แต่ว่ามันตั้งแต่ตอนออกรถเลยเนี่ยแหละ ผมบ้าจี้เว้ย” เรื่องอะไรจะให้เขามาเกาะเอน ขนาดผู้โดยสารสาว ๆ สวย ๆ หรือแฟนเก่าผม ยังไม่มีใครเคยได้สิทธิ์เกาะเอนผมเลย ผมบ้าจี้จริง ๆ

เขานิ้วหน้าใส่ ไอ้คิ้วที่ว่าขมวดตอนแรก ยิ่งขมวดหนักกว่าเดิมอีก โอโห! คนเรามันจะมีความสามารถหน้านิ้วคิ้วขมวดอะไรได้ขนาดนี้วะเนี่ย

“เอ่อ...เอานี้ละ นายเกาะไหล่ผมแทนโอเคไหม”

ผมเสนอทางออกกลาง ๆ ให้ คิ้วเขายังคงขมวดอยู่

“มันไม่มั่นคงพอนะ ผมว่า”

เขาออกความเห็น ผมเริ่มนับหนึ่งถึงสิบในใจซ้ำ ๆ เย็นไว้ ไอ้หมอก นี่ผู้โดยสาร

“อ๊ะ งั้นเอจี้แล้วกัน ขึ้นรถมา”

ผมขึ้นคร่อมรถมอเตอร์ไซด์ก่อน เอาขาตั้งขึ้น เขาค่อย ๆ ขึ้น

รถตามมา ผมเอามือขวาผมจับมือขวาเขา ผ่านข้างตัวผมซ้อนได้ รักแร้ขึ้นมาเกาะคล้องไหล่ผมไว้

“แบบนี้โอเคไหม รับรองว่าแน่นหนา มันคงแน่นๆ”

ผมหันไปถามเขา พยายามกลั่นความประชิดไว้ในใจ ไม่ให้ออกไปทางน้ำเสียง...ซึ่งยากพอควรวะ

“แบบนี้ถ้าผมหงายหลังไป นายก็จะหงายหลังไปด้วยอะดิ ตามหลักฟิสิกส์อะ”

เขายังไม่วายเป็นปัญหา ไอ้ฟิสิกส์ทำอะไรนี้เข้าใจยากชิบหาย นี่ถ้าเยอะสิ่งกว่านี้ผมจะเรียกเขาว่าไอ้หนูเจ้าปัญหาแล้วนะ คนอะไรวะ กะอีแค่ซ้อนท้ายมอเตอร์ไซด์นี่ ถามเยอะยังกับอุปัชฌาย์ขานนาค ้วยยย

“เหอะน่า เชื่อผมสิ ผมแข็งแรงพอ ผมดึงคุณไว้ไม่ให้หายหลังได้นะ พอขึ้นมานบนรถผมแล้ว ความปลอดภัยของคุณผมรับผิดชอบนะ เชื่อเหอะ” ผมสตาร์ทรถเตรียมตัวออก รีบๆ ไปส่งให้เสร็จๆ จะได้จบๆ ไป ไอ้คุณผู้โดยสารบ้าฟิสิกส์

ไม่เคยคุ้นหน้ามาก่อนเลยด้วย

หวังว่าคงจะเจอกันเที่ยวเดียวไม่เจอกันอีกเลยนะ

เออ...จันเช็กดูก่อนดีกว่า เผื่อว่าจะต้องเจอกันอีกเรื่อยๆ จะได้เลี้ยงๆ

“ว่าแต่...คุณเพิ่งย้ายมาอยู่ที่คอนโดบ้านกลางซอยเหรอครับ”
ผมหันไปถามเขาก่อนออกรถ

“ทำไมถามผมงั้นอะ”

โอ้ยยย เว้ยยย ทำไมต้องตอบคำถามด้วยการถามคำถามย้อนวะเนี่ย

“ก็ผมชีวิตที่นี่มาหลายปีนะ ส่งคนที่คอนโดนั้นก็หลายคน แต่

คุณหน้าใหม่อะ แสดงว่าเพิ่งย้ายเข้ามา”

“อ้อ! ฮ่า ฮ่า ฮ่า ไม่ได้เพิ่งย้ายมาหรอกครับ ผมมาหาแฟน
ผมนะ แฟนผมพักที่คอนโดนี่”

“อ้อ! เข้าใจละ อะ จีบแน่นๆ ผมออกรถละนะ”

มาหาแฟนนอ เกิดละ เออ เดี่ยวคงเลิกกันสักวันแหละ ทำ
ตัวเจ้าปัญหาแบบนี้ ไม่มีผู้หญิงที่ไหนทนผู้ชายขี้เข้าขี้หยอก อันนี้
จากประสบการณ์ส่วนตัวนะ

“ขี้เข้าๆ นะ ผมกลัวตก”

“คร้าบบบ”

ตอนผมจอดรถที่หน้าคอนโด มือเขายังกุมไหล่ผมแน่นอยู่เลย
ต้องให้ผมดับเครื่องก่อนนั่นละ เขาถึงได้คลายมือออกแล้วค่อยๆ
ไต่ลงจากท้ายมอเตอร์ไซด์ ถอดหมวกออกแล้วคืนผม

“สามสิบบาทครับ” ผมรับหมวกคืนจากเขา

“ขอบคุณนะ” เขายื่นแบงก์ยี่สิบบาทและเหรียญสิบบาทส่งให้ผม

“ขอบคุณนะครับคุณ” ผมสตาร์ทรถอีกครา เตรียมจะขับออก
ไป ก็เผอิญได้ยินบทสนทนาจากด้านหลังเสียก่อน

“ตะวัน พี่รอตั้งนาน นึกว่าหลงทางเสียอีก”

“แฮมพีปอ ไม่หลงหรอกครับ”

ที่จริงก็ไม่ได้ตั้งใจจะหันไปมองหรอกนะ แต่มันเป็นไปเองแบบ
อัตโนมัติ คนที่ลงมารับคุณผู้โดยสารเมื่อคืนที่หน้าคอนโด...เป็น
ผู้ชายอะ

เออเฮ้ย! แฟนเขาเป็นผู้ชาย

3

ตะวัน

ผมหา...

ที่จริงก็หาเป็นประจำทุกเช้าอยู่แล้วนะ นอนเยอะ นอนน้อย นอนเต็มอ้อมมาแคไหน ทุกเช้าเราก็ต้องหา เรียนกลไกการหาสมัย อยู่ปี 2 ก็ลืมไปหมดแล้วว่าทำไมเราถึงหา

สำหรับผม มันเป็นนาฬิกาในร่างกายเตือนให้รู้ว่าได้เวลาไป กินกาแฟ

ผมเดินผ่านโถงลิฟต์ของโรงพยาบาล ผ่านโรงอาหาร ตรงไป ร้านขายกาแฟหนึ่งเดียวของโรงพยาบาลเป็นกิจกรรมแรกของวัน

เวลาเช้าๆ แบบนี้ เราจะยังไม่เห็นคนไข้ หรือใครอื่นๆ มาที่นี้ ในร้านเต็มไปด้วยแพทย์ประจำบ้านปีต่างๆ เลื้อยกว้านสั่งเต็มร้าน ไปหมด ร้านกาแฟนี่ก็เหมือนศาลพระภูมิที่แพทย์ทุกคนต้องมาสักการะก่อนจะขึ้นไปทำงานประจำวัน มาบูชากาแฟอันศักดิ์สิทธิ์ เทพกาแฟอื่นที่หล่อเลี้ยงชีวิตระหว่างวันให้เราทำงานไปได้

“เมื่อคืนแก่ไปไหนมา ตะวัน! ทำไมไม่นอนหอน”

เสียงนาเดียทำเอาผมสะดุ้ง จังหวะที่เข้ามาประชิดตัวถาม เข้าแบบนี้ แถมยังไม่ได้กาแฟ สถิตตังผมยังลอยวนไปมาในอากาศ เรียกว่าวิญญานยังไม่ประทับร่างเต็มร้อย เลยขวิญอ่อนเองง่ายๆ ผมค่อยๆ หันไปยิ้มแห้งๆ ให้เพื่อนรัก

“เอ่อ...จะถามทำไมวะแก”

“ก็เมื่อคืนแะไปหาแกที่ห้องนะ เคาะไม่ตบ ไฟก็ไม่ได้เปิด สองทุ่มเอง ก็เลยคิดว่าแกไม่อยู่”

“อ้าว! ไปหาเราเหอ มีธุระอะไรป่าว? คุยได้เลยนะ เข้านี้เราไม่รีบขึ้นวอร์ดอะ”

หวังว่านาเดียจะ 모르ตัวว่าผมพยายามเลี้ยงที่จะตอบคำถามแรก

“อย่ามาเฉไฉ แกตอบมาก่อนว่าเมื่อคืนไปไหน”

ไอ้ที่คาดไว้ สงสัยไม่ได้ผล นาเดียยังจั่งเอาคำตอบ ดูเหมือนจะสนใจมากกว่าธุระอะไรที่นางไปหาผมที่ห้องเมื่อคืนนี้เสียแล้วละ

เอาเหอะ จะช้าหรือเร็ว นาเดียก็ต้องรู้ยุติ ในเมื่อเป็นเพื่อนสนิทคนสำคัญที่สุดในชีวิต ไหนๆ ต้องรู้ยุติ จั้แล้วไปเลยก็แล้วกัน

“คอนโดฟี่ปอ”

ผมตอบแบบเสียงเบาๆ ลอดไรฟัน พอให้ได้ยินกันแค่สองคน

“อะไรนะแก ไม่ได้ยิน”

เสียงดังไม่พอ นาเดียขมวดคิ้ว พลงยื่นหูมาใกล้ๆ

“ไป นอน ค้าง คอนโด ฟี่ ปอ มา”

ผมตอบด้วยเสียงที่เบากว่าเดิม แต่กรอกลงตรงหูของเขา

ถึงคนเต็มร้านกาแฟก็จริง แต่ปกติแล้วไม่มีใครสนใจจะหยุดฟังเรื่องที่คนอื่นคุยกันหรอก บางคนก็คุยกันเอง บางคนก็คุยโทรศัพท์กับพยาบาลบนวอร์ด ไอ้คนที่ไม่คุยก็ก้มหน้าก้มตาอยู่กับมือถือ

แทบไม่จำเป็นเลยที่ผมจะต้องพูดเสียงกระซิบเบา ๆ กับนาเดีย แต่ก็ไม่รู้ดี ผมงกลัวมั้ง ไม่อยาก让别人ได้ยินหรือรู้เรื่องราวระหว่างผมกับพีปอ ตอบไม่ได้เหมือนกันนะว่าทำไม

“เฮ้ย! ได้กันหรือยังวะแก? อู๊ย! ลืมไปขอโทษที”

“เฮ้ย! ไม่เป็นไร เราไม่ถือ ถามได้ไม่ว่าหรอก”

ผมตอบ่าเพื่อนรัก

“ไม่ใช่ ฉันหมายความว่า ลืมไปไม่น่าถามเลย มันจะเหลือเธอแถมไปค้างบ้านเขาเสียขนาดนี้ หมั่นไส้”

ไม่พูดเปล่านะ นาเดียยังหยิกเข้าที่ต้นแขนผมหนึ่งที เจ็บเสียจนหยุดหายใจกลางคัน ลืมვ่งไปเลย ตื่นแบบไม่ต้องใช้กาแฟใดๆ มาปลุกอีกแล้ว

“โอ๊ย! เจ็บนะเว้ยแก” ผมหันไปปิดมือเขาออกจากต้นแขน หยิกด้วยจริตผู้หญิง แต่นาเดียมันแรงเท่าผู้ชายตัวโต ผมคลำแขนตัวเองบ่อย ๆ นี่จะขึ้นรอยจ้ำเขียวไหมเนี่ย

“ว่าแต่...ดีไหมอะแก” น้ำเสียงนาเดียที่แรกยังมีแววปนวงอยู่บ้าง แต่ทันทีที่ผมบอกว่าเมื่อคืนนี้ไปค้างคอนโดพีปอ ความวงว่งในน้ำเสียงมันหายไปไหนก็ไม่รู้ มีแต่น้ำเสียงแห่งความอยากรู้อยากเห็น

ผมไม่ตอบ ทำเป็นไม่ได้ยินแล้วสั่งกาแฟ

“เอาอเมริกาโนร้อนครับ ไม่หวานเลยครับ” เสร็จแล้วก็ยื่นเงินให้คนขายจำนวนพอดี แล้วออกจากเคาน์เตอร์โดยไม่รับบิลที่เขายื่นให้ นาเดียเลยต้องรีบสั่งกาแฟก่อน แล้วเดินตามผมมาที่ปลายบาร์เพื่อรอรับกาแฟ

“นี่แกจะไม่ตอบใช้ไหม” นาเดียถามต่อ

ผมทำเป็นยกไหล่ ไม่ตอบสิ่งที่นางอยากรู้

แต่นั้นหยุดนาเดียไว้ไม่ได้หรอก นางรีบดึงคอเสื้อผมลงทันที เผยให้เห็นรอยจ้ำม่วง ๆ ที่ต้นคอ สองจุดใหญ่ ที่ผมเองก็ไม่นึกว่ามันจะฟ้องชัดขนาดนี้

“นั่นไง ว่าแล้วต้องมีรอย มึงงงงง อีต๊ะวัน มึงมีผัวแล้ว”

สาบานได้ ถึงนาเดียจะเป็นเพื่อนรัก แต่ ณ เวลานั้น ผมอยากจับมันยัดถึงขะเปือกที่ปลายบาร์ชะเลยจริง ๆ

“เฮ้ย! นาเดีย เบา ๆ เดียวคนอื่นได้ยินหรอก”

“โอ้ยยย ใครมันจะไปสนใจกันคะเธอ นี้อูบรอบ ๆ ตัวเอง เสียก่อน มีแต่หอมบี้ที่ยังไม่ได้กาแฟ ใครมันจะไปสนใจเรา เอาจี้ดีกว่า มีใครในนี้ตื่นแล้วจริง ๆ บางสักคนเหอะ”

หันไปมองรอบตัวอีกรอบ เออ...ก็จริงของนาเดียมัน อย่างที่บอกแหละ เช้าขนาดนี้ ในร้านกาแฟมีแต่แพทย์ประจำบ้านที่ยังไม่ตื่นกันทุกคน รวมถึงผมด้วย คงไม่มีคนหันมาสนใจบทสนทนาของผมกับนาเดียจริง ๆ

“อเมริกาโน่ ไม่หวานเลยของหมอต๊ะวันได้แล้วครับ ลาเต้เพิ่มหวานของหมอน็อตได้แล้วครับ”

คนออกกาแฟที่ปลายบาร์เรียกเราสองคนให้ไปรับกาแฟ นาเดียค้อนใส่คนชงกาแฟวงใหญ่ชนิดที่ผมเองยังต้องเบี่ยงหลบทั้ง ๆ ที่นางไม่ได้ค้อนผม

“บอกแล้วไงว่าชื่อนาเดียแล้วยะ ไม่ได้ชื่อน็อต ไม่ยอมจำเลยนะ”

น้ำเสียงนางเหวี่ยงเล็กน้อยตอนหยิบกาแฟออกจากบาร์ แต่นางก็หันกลับไปทิ้งหางตาให้คุณบาริสต่านิด ๆ พอให้สวย ๆ ในที่พ่อเจ้าประคุณบาริสตาก็ส่งจูบให้นาเดียเบา ๆ พอให้รู้ว่าเจ้าชู้ยกษ์ไช้เล่น สองคนนี้รับส่งลูกจิ้งหะดีจนผมอยากวางแก้วกาแฟแล้ว

ปรบมือให้

ผมคว่ำแก้วกาแฟแล้วรีบเดินตามนางออกไปจากร้าน

“นี่น้องต...อ้าย! นาเดีย” เกือบเปลี่ยนชื่อเรียกนางไม่ทันตอนนางหันมามองขยับตาเขียวปัดไล่

“แกก็อ่อยคุณบาริสต้าคนนี้นี่หลายทีแล้วนะ ตั้งแต่สมัยที่เป็นนักศึกษาแพทย์ นี่กลับมาเรียนต่อเขาก็ยังอยู่...แกไม่คิดจะทำอะไรเสียหน่อยเหรอ”

“หิ! ไม่เอาหรอก จะบ้าเหรอ บาริสต้าอะไรวัย”

นาเดียกลอกตาพลาจิบกาแฟ แท้ก็กั้วฉับ ๆ ตรงไปทางโถงลิฟต์ เราสองคนเดินผ่านโรงอาหารแบบไม่แยแสมือเข้า ตอนนี้นั้นสายเกินไปสำหรับอาหาร พวกเราทำได้แค่ใช้กาแฟเลี้ยงวิญญาณให้ผ่านช่วงเข้าต่อเข้าช่วงสาย กับภาวนาว่าตอนเที่ยง ๆ ป้าย ๆ จะมีเวลาพอให้ได้มากินข้าวมื้อแรก

“ทำไมอ๊ะ บาริสต้าเขาไม่ดียังไง” ผมถามกลับ

นาเดียชะงักทำหันมาหรีตาไล่ “ถ้าเดทกับบาริสต้า แกว่าอีกสามปี ห้าปีข้างหน้า จันกับเขาจะไปถึงไหนเหรอ หมายถึงอนาคตของเราสองคนนะ จะไปถึงจุดไหนเหรอ”

เอ่อ...ถามผมแล้วผมจะไปตอบได้เหรอ เพราะตอบไม่ได้ไม่มีคำตอบอะไรให้นาง ผมถึงได้เงิบ และรอฟังว่านาเดียจะพูดประโยคอะไรถัดไป

“เราโตกันแล้วนะแก มันหมดช่วงการเดท การเฟลิร์ต คุยกันเล่น ๆ หรือการมีแฟนไปแล้ว ตอนนี้นั้นต้องคุยกัน คบกันเพื่อเป็นคู่ชีวิตแล้วอะ แบบแกกับพี่ปอไง”

“แบบเรากับพี่ปอเหรอ...”

ผมทวนท้ายประโยคของนาเดีย นางพยักหน้า

เราสองคนเดินผ่านประตูโรงอาหาร สวนกับฟีปอที่เดินผ่านเข้าไปในโรงอาหารพอดี เขายืมให้ผม ผมยืมให้เขา เสียวินาทีสั้นๆ ที่เดินสวนกัน วินาทีนั้นผมรู้สึกได้ถึงความอ่อนวบและความจุกจิกเหมือนไฟช็อตรอยที่ฟีปอทิ้งไว้ตรงชอกคอ

“คุณมีความสุขสินะ” นาเดียยืมให้ผมพลางยกคิ้วไปทางฟีปอที่เดินเข้าไปในโรงอาหาร

“อ้อ...ก็ใช่ล่ะสิ ผู้ชายในฝันเลยนะเว้ยฟีปออะ” ผมตอบนางไป

“ผู้ชายในฝันหรอ งั้นถ้าเขาออกมาอยู่กับแกตอนนี้ มันแปลว่าฝันแกลเป็นจริงหรือแกกำลังอยู่ในฝันอะ”

นาเดียกระซำถาม แต่นั่นทำให้ผมคิดเหมือนกันนะ เธอจริงด้วย...ถ้าเขาคือผู้ชายในฝัน การที่เขายืนอยู่ข้างๆ ผมนี่ แปลว่าผมอยู่ในฝันหรือว่าเขาออกจากฝันมาอยู่กับผมล่ะ

ไอ้เขาออกจากฝันแล้วอยู่กับผม มันก็โอเค แต่ถ้าทั้งหมดทั้งปวงนี้มันเป็นฝัน แปลว่าสักวันผมต้องตื่นจากฝันใช่ไหมอะ

“แกจะยืนเหม่ออีกนานไหมเนี่ยตะวัน ลิฟต์มาแล้ว”

และก็เป็นนาเดียอีกคราที่ดึงผมกลับออกจากความเหม่อ

“วันนี้แกอยู่เวรไหม” นาเดียถามหลังจากเราสองคนเดินเข้ามาในลิฟต์ กดชั้น 9 วอร์ดเด็ก และชั้น 8 วอร์ดอายุกรรมหญิงของผมโดยไม่ต้องบอก

“อ้อ...ไม่อยู่ล่ะ”

“อ้าว! ไหนตารางที่แกลงให้ที่แรกแกอยู่ไม่ใช่หรอ นี่อุตส่าห์คิดว่าเย็นนี้กินข้าวด้วยกัน”

“อ้าว! แกอยู่เวรหรอนาเดีย”

“ก็ใช่ล่ะสิยะ พุดขนาดนี้ คงไม่ได้อยู่เวรมั้ง”

“คือ เราแลกออกแล้ว จะไปค้างห้องฟี่ปอนะ”

ผมตอบแบบกระมิดกระเมี้ยน

“จ้าาา ข้าวใหม่ปลามันเนอะ”

เดาได้อยู่แล้วว่านาเดียจะต้องกลอกตา แต่มันก็ยังตลกอยู่ดี
ตอนที่เห็นเพื่อนรักคนนี้ทำท่าหมั่นไส้ผม

ดิง! ลิฟต์จอดที่ชั้น 8 อายุกรรมหญิงสามัญ

ผมก้าวออกจากลิฟต์

“นี่ตะวัน มีแฟนแล้วก็อย่าลืมนะเพื่อนนะยะ แกห้ามทิ้งฉันนะ
หาเวลามารักกันข้าวด้วยกันบ้างยะ”

นาเดียล่ำทับผม ตอนก่อนลิฟต์จะปิด

ผมหันไปแลบลิ้นใส่

“ใครจะลืมนะเพื่อนอย่างหล่อนกันเล่า บ๊อง”

เสียงหัวเราะดังของนาเดียลอดประตูลิฟต์ออกมา ก่อนที่มัน
จะปิด ผมยิ้มพลางส่ายหัว ถึงจะได้หนุ่มในฝันของผมมาเป็นแฟน
แต่ผมไม่มีทางลืมนะเวลาให้เพื่อนรักคนนี้ออก ใครจะไปลืมนะได้
ลงกันล่ะ

ผมนึกถึงวันแรกที่ผมกับนาเดียเจอกัน...

เอ่อ...สมัยที่มันยังใช้ชื่อ น็อต อะนะ

“นี่ นี่ เธอ”

คนที่นั่งข้างๆ ผม สะกิดเบาๆ

ผมหันไปมอง เขาอยู่ในชุดนักเรียน กางเกงสีทากี้ ผมสั้นเกรียน
ถูกระเบียบเป๊ะๆ ในแถวที่นั่งรอรายงานตัวสิบคน มีแค่เราสองคน
เท่านั้นที่เป็นเด็กผู้ชาย ที่เหลือเป็นเด็กผู้หญิงหมด บางคนกระโปรง
น้ำเงิน บางคนกระโปรงแดง และ...มีกระโปรงม่วงด้วยวะ เพิ่งเคย

เห็นเนียแหละ

“เอ่อ...ครับ ว่าไง”

ผมตอบเขากลับไปด้วยเสียงเบาๆ กึ่งกระซิบ เพราะตอนนี้ในแอมันเจียบสนิทหมดเลยใจ พวกเราทั้งเก้าสิบคนกำลังฟังคำอธิบายขั้นตอนการตรวจร่างกาย และตรวจสุขภาพจิตสำหรับนักเรียนที่สอบผ่านเข้าเรียนในคณะแพทยศาสตร์ แล้วคุณเจ้าหน้าที่ที่กำลังอธิบาย หน้าตาก็ดูไม่ได้เป็นมิตรเท่าไร

“เธอเคยได้ยินไหมอะว่าถ้าเป็นตุ๊ด เป็นเกย์ เป็นทอมดี เขาจะคัดออกตอนตรวจสุขภาพจิต”

“แล้วเขาจะรู้ได้ังว่าเป็นหรือไม่เป็นอะ” นิสัยผมจริง ๆ เลยนะตอบคำถามด้วยคำถามอีกที

“เราว่าเขาอ่านสีหน้าท่าทางได้ เราได้ยินมาว่าเขาใช้อาจารย์จิตแพทย์เก่ง ๆ มาตรวจ”

“จิตแพทย์ไม่ได้อ่านใจได้นะ เขาจะรู้ได้ังว่าเราคิดอะไร” ผมตั้งข้อสงสัย ในใจเริ่มคิดตามที่เพื่อนใหม่พูด

“เราว่าเขาอ่านใจได้ เรากลัวอะ กลัวเขาคัดเราออก” นั่นทำให้ผมได้รู้ว่า ทำไมเพื่อนใหม่คนนี้ได้ถามคำถามนี้ ผมยิ้มบาง ๆ ให้เขา หวังว่ามันจะช่วยให้เขารู้สึกสบายใจขึ้น

“เราก็เคยได้ยินมาเหมือนกัน แต่เราไม่เชื่อละ”

“ทำไมอะ ทำไมนายถึงไม่เชื่อ” เขาถาม

“ก็ตอนแรกพบแพทยศาสตร์สัมพันธ์ เราถามรุ่นพี่แล้ว เขาบอกว่าเรื่องนี้ไร้สาระ โทกทั้งเพ”

ที่จริงแล้วผมโทกเขาไป แต่อยากให้เขาสบายใจเท่านั้นละไม่ดีเลยที่เริ่มต้นกับเพื่อนใหม่โดยการโทก แต่ผมทำให้เขาสบายใจนี่นา ไม่นับก็แล้วกันนะ

“หืม? นายได้ไปงานรับน้องแพทยศาสตร์สัมพันธ์ด้วยหรือ”
เขาตาโต

ผมพยักหน้า “ทำไมอ๊ะ นายไม่ได้ไปหรือ” ผมพยายามนึกว่า
คั่นหน้าเขาใหม่ แต่ในงานมีเด็ก freshy คณะแพทยศาสตร์จากทุก
มหาวิทยาลัยทั่วประเทศไทย คนเป็นพัน มันจะไปเจอหน้าเห็นหน้า
กันได้ไง แถมเวลาจัดกลุ่มยังจัดคณะสถาบันกันอีก

“ไม่ได้ไปหรือก ตอนนั้นพ่อแม่พาเราไปเที่ยวฉลองที่สอบติด”

“อ้อ! มิน่าล่ะ ถึงไม่คั่นหน้านายเลย” ผมพยักหน้าซ้ำๆ

ดีจังอะ รางวัลที่สอบติดคณะแพทย์ของผม มีแค่ชุดเครื่อง
เขียนใหม่แค่นั้นเอง ไซ้แล้ว อ่านไม่ผิดหรือก ชุดเครื่องเขียนใหม่
แค่นั้น พ่อแม่คงเลิกเซอร์ไพรส์ที่ลูกสอบติดคณะแพทย์ไปแล้ว
หลังจากพี่แสงได้สอบติดด้วยคะแนนอันดับหนึ่งของประเทศไทย
ผม นายตะวันออก เลยเป็นลูกชายคนที่สองที่ติดหมอ

สำหรับผม การสอบติดไม่ใช่ความรู้สึกดีใจหรือก เป็นความ
รู้สึกที่โล่งอกมากกว่า อย่างน้อยก็ผ่านมาตรฐานที่พี่ชายทำได้ ตอน
นี้ภาระหนักก็ตกไปอยู่ที่เจ้า ‘ดาวเหนือ’ น้องคนเล็กในการสอบเข้า
มหาวิทยาลัยอีกสามปีข้างหน้า ส่วนหน้าที่ของผมขั้นถัดไปคือ ตั้งใจ
เรียนให้จบ

“งั้น สรุปว่า... ถึงเราเป็นตุ๊ด เราก็เรียนได้ใช่ปะ?”

เขาถามผมอีกที ผมพยักหน้าและแนบยิ้มให้

“ขอบคุณนะ เราชื่อ น็อต นายอ๊ะ”

“เราชื่อ ตะวันออก”

น็อตมองเพื่อนนักเรียนผม

ที่อกเสื้อปักคำว่า “ตะวันออก ทิศาวงศ์”

“แล้วชื่อเล่นล่ะ” น็อตถาม

ผมส่ายหน้า “ไม่มีอะ ที่บ้านเราไม่มีชื่อเล่น”

“แปลก...” เขาขมวดคิ้วมุ่น “เอางี้ เราเรียกนายว่าตะวัน
แล้วกัน แทนชื่อเล่น ต่อไปนี้นายมีชื่อเล่นว่า ตะวัน”

“ตรงนั้นนะ จะคุยกันอีกนานไหม”

คุณเจ้าหน้าที่หน้าไม่เป็นมิตรดูเสียงแข็ง ผมงับน้ำตเพื่อนใหม่
สะดุ้งพรวดนั้งหลังตรงปากปิดสนิททันที แต่เราสองคนแอบมองกัน
ด้วยหางตาแล้วกลั้นยิ้มไว้

มิตรภาพของผมกับน้องก็เริ่มต้นในแบบนั้นเอง

เราต่างเป็นเพื่อนคนแรกของกันและกันในคณะแพทย์

ตลอดระยะเวลาหกปีที่เรียนแพทย์ เราไม่เพียงแค่วิชาดี อยู่
rotation เดียวกันเกือบหมดเท่านั้น แต่ยังเป็นรูมเมทกันด้วย จะแยก
กันก็ตอนทำกิจกรรมเท่านั้นละ น้องชอบทำด้านกองเชียร์ เวลาทำ
กิจกรรมเลยไปอยู่อีกส่วนหนึ่ง ส่วนผม...อย่างที่ยบอก ผมชอบงาน
สวัสดิการ เพราะรู้ว่าเป็นงานที่ไม่มีใครอยากทำเท่าไร แต่มัน
สำคัญ

เลยทำให้ผมได้เจอกับพี่ปอ อย่างที่เล่าไปไง

และก็ทำให้น้องพลาดเรื่องราวช่วงนั้นของผมไปด้วย

“น้องตะวัน”

พี่นก เรสซิเด้นท์สาวปี 3 ที่เป็น chief ward เรียกผมทันทีที่
เท้าผมก้าวเข้าวอร์ด

ตาย!!!...มาถึงทีหลังพี่ chief จะโดนด่าไหม

“กระ...ครับพี่?”

“มีคนเม้าท์ว่านายเป็นแฟนกับพี่ปอ สตาฟฟ์คณะทันตะ
จริงปะ?”

เอ่อ...นี่ไม่ใช่คำถามที่ผมคาดไว้วะ ทำหน้าไม่ถูกเลยตอนที่โดนพี่ถาม และคงเพราะผมยืนทำหน้าที่เหมือนหุ่นขี้ผึ้ง พี่เขาถึงติดนิ้วตรงหน้าผมอีกทีหนึ่ง เพื่อเรียกวิญญาณ

“อะ...เอ่อ ครับ ๆ ไข่ครับ กำลังคบกันครับ แต่...” ผมหรีเสีกลง “คบกับแบบเจียบ ๆ นะพี่ ผมกลัวพี่ปอเขาเสื่อมเสียอะ มันจะผิดกฎการทำงานในโรงพยาบาลเดียวกันอะพี่”

“ใช่! ผิดกฎบ้างอะไรกันยะ เขาอยู่ส่วนโรงพยาบาลทันตกรรม เราส่วนของโรงพยาบาลมหาวิทยาลัย คนละหน่วยงานและสังกัดยะ ไม่ผิดหรอก”

เอ่อ...อันนี้ผมก็รู้ครับพี่ ผมแค่ยกมันมาอ้างเฉย ๆ พี่จะได้หยุดซักโซ่ผมเรื่องนี้ต่างหาก ไม่อยากให้คนพูดถึงเรื่องผมกับพี่ปอเยอะ

“นี่ พี่เอาใจช่วยนะ ฉะนั้นสาววายุศ 90 ชอบเวลาเห็นผู้ชายมั่งมึงกัน”

พูดจบพี่นกกก็เดินออกไปดูชาร์ทของอีกสายหนึ่ง ผมถือโอกาสนี้รีบวิ่งพรวดไปที่ฟากของผม หยิบชาร์ทใส่รถราวน์วอร์ด เรือน้อง ๆ นักศึกษาแพทย์ปี 4 มารวมกลุ่มเตรียมราวน์ต่อไป

“เอ้อ ตะวัน ๆ พี่มีอีกเรื่อง”

พี่นกกยังไม่จบ เดินตามมาที่ฟากผม ครั่งนี้ผมไม่สะดุ้งแล้วหันไปยิ้มแหย ๆ ให้เธอ ภาวนาในใจว่าอย่าให้พี่นกกพูดเรื่องผมกับพี่ปอต่อหน้านักศึกษาแพทย์ปี 4 เลย ถ้าพวกนศ.ปี 4 รู้อะไร เรื่องนั้นกระจายไปทั่วโรงพยาบาลชั่ววู

“เดี๋ยวจะมีงานครบรอบหนึ่งร้อยวัน พวกนายปี 1 เตรียมการแสดงด้วยนะ”

“อ่อ...ครับ ครับ ได้ครับพี่”

“นายเป็น head นะตะวัน และต้องได้รางวัลด้วยนะยะ อายุรกรรมชวดรางวัลมาหลายปีแล้ว พวกออร์โธมันชอบเอาคนหล่อ ๆ มาถอดเสื้อเล่นลิเก ชิงรางวัลได้ตลอด”

“อ่า... ครับพี่” เป็น head? แล้วตูจะทำอะไร นี่เป็นคนทำกิจกรรมมหาวิทยาลัยก็จริงนะ แต่ทำแค่สวัสดิการไง นึกออกไหมไม่เคยทำงานครีเอทีฟสร้างสรรค์นะเว้ยเฮ้ย!

“แต่ปีนี้ อายุรกรรมของเรามีคนหล่อเยอะแล้ว” น้ำเสียงพีนกทั้งเปี่ยมไปด้วยความหวังและความสะใจ “พวกเราต้องคว้ารางวัลมาให้ได้ อย่างน้อยก่อนพี่จบ อายุรกรรมของเราต้องได้รางวัล Got talent สักครั้งนะ พี่เชื่อใจนาย” พุดจบ พีนกก็เดินกลับไปที่ยายอีกฟากต่อ

เออวะ ผ่านไปแรมเดียว ชีวิตการเรียนต่อเฉพาะทางของพวกผมเหยียบเดือนที่สี่เข้าไปแล้ว พันหนึ่งร้อยวันแรกอันสุดเสี่ยงต่อการหมดกำลังใจและลาออกกลางคันไปแล้ว

การเปลี่ยนสถานะจากแพทย์ใช้ทุนทั่ว ๆ ไป ที่ทำงานทั่ว ๆ ไป มาเป็นแพทย์ประจำบ้าน (หรือที่เรียกว่าเรสซิเด้นท์ สั้น ๆ ย่อ ๆ ว่า เติ้นท์) เป็นสถานะนักเรียนอีกรอบ เป็นการปรับตัวขนานใหญ่

ต้องเปลี่ยนจากการทำงาน เป็น ทำงานหนักขึ้น ดูแลคนไข้ยากขึ้น เคสซับซ้อนขึ้น แถมมีกิจกรรมทางวิชาการ ฟังเล็คเชอร์ ทำ topic review มีการประชุมเคสในแผนก นอกแผนก นอกโรงพยาบาล ข้ามจังหวัด บางครั้งมีการประชุมเคสข้ามประเทศ นี่ยิ่งสงสัยว่าถ้ามีประชุมข้ามโลกได้ก็คงมีในสักวัน เป็นเซตคอมโบสุดคุ้มยิ่งกว่าร้านฟาสต์ฟู้ด

งานมันเพิ่มขึ้นเยอะมาก ไหนจะเงินเดือนสวนทางคือลดลง แพทย์ประจำบ้านจะได้เงินเดือนน้อยลง แลกกับการที่พวกเราได้

เรียนโดยไม่ต้องจ่ายค่าเทอม โรงพยาบาลก็มีสิทธิ์ที่จะให้เงินเดือนเราน้อย ๆ ได้ ค่าขึ้นเวรก็น้อยลง แต่ความยุ่งและเย็นในเวรหนักขึ้นหลายเท่า

ดังนั้นไม่แปลก ที่ช่วงเดือนแรก ๆ แพทย์ประจำบ้านหลายๆ คนจะรู้สึกเหมือน ปลาช็อกน้ำ แล้วตัดสินใจ dropout ลาออก หยุดการเรียนเฉพาะทางกลับไปหาเส้นทางหมอทั่วไปตามเดิม บางคนก็เบนเข็มไปเรียนระยะสั้น ทำคลินิกพิวหนักันตามเรื่องตามราว บางคนช็อกหนักสุด เลิกเป็นหมอไปเลย ทำงานอย่างอื่นแทนก็มี

พอครบหนึ่งร้อยวัน ทางคณะแพทย์ และโรงพยาบาลก็เลยจัดงานเลี้ยงรับขวัญ ประหนึ่งตบหลังตบป่าขึ้นชมพวกเราว่าอดทึกทน อยู่มาจนเกินสามเดือนได้ และหวังว่าจะอยู่ต่อไปจนครบกระบวนการการเรียนจบเป็นหมอเฉพาะทางได้

แต่ถ้ามันเป็นแค่งานกินเลี้ยงธรรมดา...มันก็จะไม่ว้าว

เราจึงมีการประกวด Got talent กันด้วย

ทุกแผนก ทุกภาควิชา ต้องส่งการแสดงของน้องปี 1 ที่เพิ่งผ่านหนึ่งร้อยวันมาหมดๆ (อย่างเหน็ดเหนื่อย และต้องการการพักผ่อนอย่างหนัก) ให้ไปคัดการแสดงสุดว้าว และเอามาประชันกันบนเวทีชิงรางวัล โดยที่รางวัลที่ได้ มักจะเป็นของจำเป็นเอาไปเติมให้ห้องพักแพทย์ของแต่ละหน่วย เพื่อให้ห้องพักแพทย์นั้นสมบูรณ์ครบถ้วน

เช่น ทีวีจอยักษ์ ตู้เย็น เตียงสองชั้น เครื่องซักผ้า หม้อหุงข้าว กระทะไฟฟ้า เครื่องเล่นเกม (ได้ยินมาว่าปีนี้มี PS4 pro) ส่วนรางวัลปลอมใจก็เช่น มาม่าห้าลัง ไข่ไก่สด ข้าวสาร ปลากระป๋อง อาหารแห้งต่าง ๆ (นี่ห้องพักแพทย์หรือห้องบริจาควิบัติภัยอะเนี่ย) รวมถึงขนม เพื่อให้แพทย์ประจำบ้านไม่อดตายตอนอยู่เวรแล้ว

ปลีกตัวไปไหนมาไหนไม่ได้

พวกเราเผ่า...เอ๊ย! ชาวอายุรกรรม ได้มามากับไขไก่มาหลายปี ผมเข้าใจพี่น้องระดับหนึ่งนะว่ามันไม่ใช่แค่เรื่องปากท้อง แต่เป็นเรื่องของศักดิ์ศรีด้วย ตู้เย็นที่ห้องพักแพทย์เริ่มไม่ค่อยเย็น แอมมีกลิ่นแปลกๆ ออกมาแล้ว

เออวะ ปีนี้ อย่างน้อยไม่ได้เครื่องเล่นเกมหรือทีวี ได้ตู้เย็นใหม่ก็ยังดี

ปัญหาคือ...ผมนี่สิ ที่ต้องคิดการแสดง

แล้วจะให้เป็นผู้นำอีกต่างหาก

จะทำอะไรดีวะ

เออ...ที่จริงแล้ว

ผมก็เคยต้องตกอยู่ในสถานการณ์นี้มาก่อนนะ

“เฮ้ย! น็อตตตตตต รอด้วย”

ผมวิ่งกระหืดกระหอบตามน็อตออกจากห้องเชียร์ หลังจากประชุมเชียร์ปี 1 คณะแพทย์เสร็จ

“มีอะไรวะวัน”

“คือ พวกเรา freshy ปี 1 ต้องแสดงละครรับน้องวะ”

ผมตอบไปหอบไป ธรรมเนียมของการปิดห้องประชุมเชียร์ก็คือ ปีหนึ่งต้องมีละครมาเล่นให้พี่ปี 2-6 ดู เพื่อแลกกับการต้อนรับน้องๆ เข้าสาयरหัทและของขวัญรับขวัญน้อง มีคนบอกถึงขั้นว่า พี่จะรักหรือไม่รักก็เพราะละครนี้เลยทีเดียวนะ แอมมีข่าวลือด้วยว่าบางคนไม่มีสาयरหัท ก็เพราะพี่รหัสตัดออกเพราะละครไม่ดีนี่แหละ

“อันนั้นรู้แล้ว แล้วไงล่ะวะวัน”

น็อตนะลอยตัว ไม่ต้องมายุ่งกับงานนี้ เพราะเขาได้รับคัดเลือก

ให้เป็นเชียร์ลีดเดอร์คณะแพทย์ ดังนั้นพวกละครับน้องเนีย เขา
ลอยตัวไม่ต้องมายุ่งเกี่ยวก็ได้

“ก็...เราโดนเลือกให้เป็น head ให้คิดละครอะดิ”

แล้วทำไมปัญหาหนักขนาดนี้ถึงมาตกอยู่กับผมด้วยวะ คือ
อธิบายนิดนึง ผมสอบติดคณะแพทย์ได้ด้วยคะแนนภาษาไทยท็อป
ของประเทศไทย เพื่อนๆ หลายคนรู้เรื่องนี้ ก็เลยพานเข้าใจไปว่า
ผมมีหัวดีทางด้านภาษาและวรรณกรรม? ก็เลยไปจ้างสร้างละคร
พร้อมบทมาให้ผม

“คำถามเดิม แล้วไงล่ะวะวัน”

น็อตยังคงไม่เข้าใจปัญหาของผม

“เราทำอะไรแบบนี้ไม่เป็นไงวะ”

“อ้าว! แล้วเพื่อนๆ เลือกแกเป็นหัวหน้าทำไมเนีย”

“จะไปรู้ไหมเล่า โอ้ยยย ทำไงดีวะ นี่ต้องเสนอไอเดียแล้วด้วย
พรั่งน็อตเคมี (organic chem) ก็มีควิช ต้องรีบกลับ ทำไงดีวะน็อต
ทำงัดอี๋ นี่เราเตรียมตัวมาเรียนอย่างเดียววะเว้ย ไม่ได้เตรียมตัว
มาแสดงละครรับน้องนะเว้ยมึง”

“เอางี้สิ...เดี๋ยวเราช่วยคิด”

น็อตพูดง่าย ๆ เหมือนกับว่าให้ผมนั่งรอ เดี่ยวมันจะเดินไป
ซื้อข้าวในโรงอาหารมาให้แล้วนั่งกิน ทำเหมือนไม่ใช่เรื่องใหญ่ เรื่อง
ซี้ปะตัวตัวเอง

“เฮ้ย! ได้เหรวะน็อต”

เอาจริง ๆ ที่ผมวิ่งตามน็อตมาก็เพราะคิดว่าเขาจะช่วยผมได้
เนียแหละ

“เราเคยทำละครเวที สมัยอยู่มัธยมปลายมาก่อน สบายมาก”
รอยยิ้มของเพื่อนรัก ทำให้ผมใจชื้นขึ้นมาบ้าง หากแต่ว่า “แต่ นาย

ต้องเล่นเป็นตัวเอกนะ เราถึงจะช่วย”

นั่นไง...กว่าแล้ว

ความทรงจำสมัยปี 1 ของผมผุดขึ้นมาทันที หลังจาก
รวนน์วอร์ดเสร็จ

ตอนนั้นพวกเราผ่านไปได้อย่างสวยงาม ไม่ใช่เพราะว่าผมนะ แต่เพราะน้องตล้นๆ เขาบอกว่า รุ่นพี่ปี 4, 5, 6 เป็นตัวหลักในการตัดสินใจ และเท่าที่เขารู้ รุ่นพี่พวกนี้เป็นสาวสวยเยอะ เพราะงั้น เล่นละครเรื่อง ไชยาชินท์ จะดีกว่า รับรองว่าได้ใจรุ่นพี่และผ่านฉลุย

แน่นอน ผมต้องเล่นเป็นไชยาชินท์ โดยที่น้องตล้นแอบบดเป็นเฮดิสเอง และมีเพื่อนรูปหล่ออีกสองคนรับบทพอโลกับเซฟิรอส แล้วก็ไปไปตามคาต รุ่นพี่ปี 4, 5, 6 กรีดกราดลั่นห้องประชุม ตอนฉากที่พอโลกับไชยาชินท์มุ้งมิ้งกัน รวมถึงฉากตอนที่ไชยาชินท์ตายในอ้อมกอดของอะพอโลด้วย

เออ...หรือว่างานหนึ่งร้อยวันนี้ ผมจะต้องให้น้องตล้นช่วยอีกครั้ง?

แต่ตอนนี้มันต่างกับตอนนั้นแล้วนะสิ ตอนนั้นมันเป็นน้องตล้นนี่มันเป็นนาเดีย และเป็นแพทย์ประจำบ้านสาขากุมารเวช ในขณะที่ผมอยู่แผนกอายุรกรรม จะว่ากันตรงๆ ก็คือเราเป็นคู่แข่งชิงรางวัลกัน แล้วมันจะมาลำบากช่วยผมทำไมกันเนี่ย

แต่ไม่ลองก็ไม่รู้แฮะ...

ตอนที่เที่ยงครึ่งผมลองเสี่ยงโทร.หาน้องตล้น...เอ๊ย! นาเดียดู เผื่อเขาว่างจะได้ชวนไปกินข้าวด้วยกัน แล้วค่อยเริ่มแผนการอันขอให้ช่วย

โทรศัพท์ดังแค่ไม่กี่ที นาเดียก็กดรับสาย

“ว่าไงแต่วัน?”

“แกว่างปะ กินข้าวกัน”

“เออ เพิ่งว่างเลย เจอกันที่โรงลิฟต์ชั้น 1 แล้วกัน”

ถัดจากนั้นไม่ถึงสิบห้านาที โตะกลางโรงอาหารที่เราสองคนนั่งก็เต็มไปด้วยอาหาร ไม่แปลกหรอก ทั้งผมทั้งนาเดียหิวโหยทั้งคู่ มือเข้าเราไม่ได้กิน มีแค่กาแฟอย่างที่บอก และกระเพาะก็เริ่มร้องเป็นเพลงอิเล็กทรอนิกส์ บางครั้งเราก็ตัดสินใจสั่งอาหารมาตามความอยาก ไม่ได้มีเหตุผลเท่าไร ผมเชื่อหมดใจว่าเราสองคนจะกินไม่หมด แต่เอาเหอะ สั่งมาแล้ว

“งานหนึ่งร้อยวัน ภาคแกลงอะไรอะ”

ปรากฏว่าเป็นนาเดียที่เปิดบทสนทนาเรื่องนี้โดยที่ผมไม่ต้องจุด

“ยังไม่รู้เลย...ฉันต้องเป็นคนคิดอะดิ”

ผมตักตูดไ้จากงานไ้ย่างมาก่อนเลย เพราะรู้ว่านาเดียไม่กิน และผมชอบกินมาก ทุกครั้งที่เราไปกินข้าวเหนียวส้มตำไ้ย่างด้วยกัน ผมจะเป็นคนกินตูดไ้ นาเดียยังเคยพูดเลยว่าเราสองคนเกิดมาเพื่อเป็นเพื่อนรักกันเพราะทฤษฎีตูดไ้เนี่ยแหละ

“อ่าฮะ แล้วแกคิดออกไหมอะ”

“ยังไม่ออกอะสิแก...แกช่วยได้ปะ?”

“ได้ดิ แต่ต้องเย็นๆ ค่ำๆ หนอยนะ เดี่ยวไปคิดให้”

“เฮ้ย! จริงดิ? แล้วของภาควิชาแกอะ”

“โอ้ยยย มันมีคนนึงวอนนาบีมากแะ เเรจิน่ามีนเกิร์ลสุดๆ อยากจะเป็นผู้นำ เจ้าก็เจ้าการนู่นนี่นั่น ฉันขี้เกียจจะพูด เออ อยากน่านัก เชิญทำไปเลย แกมาขอก็ได้นะ เดี่ยวฉันไปช่วยของภาคอายุกรรมดีกว่า เอาให้ชนะภาคฉันไปเลย” ผมตักปู้จากจานตักปู้

ให้นาเดีย นางเป็นคนชอบกินปูตองมาก ผมก็ชอบนะ แต่ในเมื่อนาเดียสละตุตไก่อให้ผมแล้ว ผมก็จะสละปูให้นาเดีย

“โชคดีจังเลยอะ ที่แกไม่ต้องช่วยงานส่วนภาคแก ฉันเลยได้แกมาช่วย บังเอิญเป็นบ้า”

“ไม่บังเอิญหรอกแก ฉันว่าจักรวาลเขาจัดสรรมาให้แล้ว เราทุกคนล้วนได้รับการปกป้องจากจักรวาล ไม่ใช่สิ่งนั้นก็เพื่อสิ่งถัดไป ฉันไม่ต้องช่วยเรื่องการแสดงของภาควิชาฉัน เพราะจักรวาลรู้ว่าแกต้องการฉันไง”

ผมยิ้ม... “ขอบคุณนะน้อง...เอ๊ย! นาเดีย”

เขาแยกเขี้ยวใส่ผม “เพลอได้ แต่อย่าเพลอบ่อย บอกแล้วชื่อน้องไม่เป็นมงคล ผู้ชายไม่เข้า จำไว้ ฉัน คือ นาเดีย”

ผมหัวเราะ “จ้าา นาเดีย”

มันก็เหมือนตุตไก่อที่เขาไม่กิน แต่ผมชอบ

แล้วก็เหมือนปูตองที่ผมชอบ แต่เขาชอบมากกว่า

และผมยอมให้เขากิน เพราะผมได้ตุตไก่อมาแทะแล้วนั่นแหละ

เราสองคน เราทุกคน ล้วนได้รับการปกป้องจากจักรวาล

ไม่เพื่อสิ่งนี้ ก็เพื่อสิ่งถัดไป จักรวาลจะจัดให้เราเสมอ

เหมือนที่ผมได้เป็นเพื่อนกับนาเดียนีไง

อ้าว! ลืมไปเลย

เย็นนี้ต้องคุยกับนาเดียเรื่องการแสดง

งั้นผมก็ต้องกลับไปหาพี่ป่อค่าเลยสินะ...

ต้องโทร.ไปบอกเขาแล้วละ